

အရိုင်း နှင့် အယဉ် (၂)

အညာသား အောင်မင်းတယောက် 'ပေါင်' နယ်သူ ဖြူဖြူတောင့်တောင့် လုံးကြီးပေါက်လှ ရင်ကြီးကြီး တင်ထွားထွား ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့် သူ့ညီမ လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေး ခင်ငြိမ်းဆင့်တို့ကို အပိုင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကာ ကာမအရသာ မြိန်မြိန်ကြီးခံစားနေသည်မှာ အတော်ပင်ကြာသွားခဲ့လေပြီ။ .. မနက်မနက် ခင်ငြိမ်းတင့်ယောက်ျား ကိုသိန်းစိုးအလုပ်သွားပြီဆိုသည်နှင့် ရောက်လာပြီး တမနက်လုံး တခါတရံ တနေကုန်နီးပါးပင် ဝက်ဝက်ကွဲမျှ လိုးခန်းဖွင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ညီအမနှစ်ယောက်စလုံးကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်သည်မို့ အောင်မင်းအဖို့ မကြံ့ဖူးအောင်ပင် ကာမကုသိုလ်ထူးနေသည်ဟု ပြောရ ပေလိမ့်မည်။ သူ စိတ်ကူးယဉ်ထားသမျှ ကာမစပ်ယှက်နည်းများကို ခင်ငြိမ်းတင့်တို့ ညီအစ်မနှစ်ဖော် နှင့် ပျော်ပျော်ကြီးပင် လက်တွေ့လုပ်ဆောင်နေလေ၏။ ကာမစပ်ယှက်ပုံများနှင့်ပါတ်သက်ပြီး ပုံစံတူ အတုခိုးနိုင်ရန် အပြာဓာတ်ပုံများ၊ စာအုပ်များ၊ တခါတရံ ဗီဒီယိုများကိုပင် အောင်မင်းက ယူဆောင် လာပြီး ပြသလေ့ရှိရာ ယခင်က ကာမမှုနှင့်ပါတ်သက်လာလျှင် **အရိုင်း** လေးများသာဖြစ်ခဲ့ကြသော ခင်ငြိမ်းတင့်တို့ညီအမသည် ယခုတော့ ကာမစပ်ယှက်မှု အရသာအမျိုးမျိုးကို တတ်သိနားလည်ခံစား လာတတ်ကာ ယဉ်ပါး၍လာကြလေပြီ။ ... တဖက်တွင်တော့ ယခင်က အရှက်အကြောက် ကြီးကာ အိန္ဒြေသိက္ခာ စောင့်စည်းလျက် အတွင်းခံဆိုလျှင်သော်မှ ဘရာစီယာတွေ ပင်တီတွေမဝတ်တတ်ကြပဲ ရိုးရိုးဘော်လီမျှသာ ဝတ်ကာ ပိပိပြားပြား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နေထိုင်လာခဲ့ကြရာမှ ယခုအခါတွင်မူ ကာမအဟုန် ဖမ်းစားကာ လောကစည်းစိမ်နောက် ငမ်းငမ်းတက်လိုက်ပါလျက် ရမက်စိတ်ရိုင်းတွေနှင့် အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာ ကာမမှုမျိုးစုံကို မငြင်းတန်း စိတ်ပါလက်ပါလုပ်ဆောင်နေကြသော မိန်းမရိုင်း **အရိုင်း** လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီဟု ပြောရမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ... ဪ... .. အရိုင်းနှင့် အယဉ် ကြားမှ ခြားထားသော စည်းတွေကို ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့် ခင်ငြိမ်းဆင့်တို့ ညီအမနှစ်ယောက် ဖြတ်ကျော်လာမိခဲ့ကြပါပြီကော။

ကြားထဲမှ အချောင်ရကာ စည်းစိမ်တွေ တွေ့နေရသူကတော့ အောင်မင်း ပေါ့။ ... အောင်မင်း၏ မာန်မကျတမ်း သံချောင်းတမျှမာတောင်နေသော လီးကြီးဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်အလိုခံ နေရသော ခင်ငြိမ်းတင့်မှာ အထနေပြီး တော်တော်နှင့် မတောင်နိုင်ပဲ တောင်ပြန်တော့လည်း အချိန် အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်ပျော့ကျသွားလေ့ရှိသူ 'လီး ကြီးပေါကြီး' ပိုင်ရှင် ကိုသိန်းစိုးကို မလိုလား အထင်သေးစိတ်တွေ တနေ့ထက်တနေ့ ပိုတိုးလိုသော လာနေမိတော့သည်။ ကိုသိန်းစိုးကတော့ ဤ အဖြစ်အပျက်တွေကို မသိရှာ .. ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ညညဆိုလျှင် ခင်ငြိမ်းတင့်ကို အတော်ကြာကြာ ပွေ့ဖက်ကိုင်တွယ်ပြီး စိတ်ထစေလျက် မဖြစ်ညစ်ကျယ် လိုးမြဲလိုးနေလေသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့် အဖို့ ကိုသိန်းစိုးနှင့်လိုးရသည်မှာ ဆားမပါသောဟင်းကို မစို့မပို့လေး စားနေရသလိုသာ ရှိနေတော့သည်။ အားက လုံးဝကို မရ .. ။ ဒါပေမယ့် လင်နှင့်မယားဆိုတော့လည်း ကိုသိန်းစိုးလိုတိုင်း စိတ်မပါစွာ နှင့်ပင် ခံပေးနေရသည်။ ကိုသိန်းစိုး၏လိုမှုသည် ခင်ငြိမ်းတင့်ကို စိတ်ပိုဆာအောင် လုပ်ပေးနေသလို သာ ဖြစ်နေရ၏။ ထို ဆာနေသောစိတ် .. အာသာမပြေသော ကာမဇောတို့ကို နောက်တနေ့မနက်ကျ အောင်မင်းလာလိုးပေးသည်နှင့် အားရပါးရ ပြန်လည်ဖြေဖျောက်နေရ လေတော့သည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့်ကတော့ အစ်မနှင့်ရောပြီး သူ့ပါ လိုက်ပွဲအဖြစ် အောင်မင်း အသုံးတော်ကို ပျော်ပျော်ကြီး ခံ နေလေ၏။

အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့် ခင်ငြိမ်းဆင့် ညီအမနှစ်ယောက်ကို တဦးချင်း ဖိုက်သည့်အခါ ဖိုက် သည်။ ညီအမနှစ်ယောက်လုံးကို အတူခေါ်ကာ 'တူးဘိုင်ဝမ်း' ပျော်ပါးသည့်အခါလဲ ပျော်ပါးသည်။ အောင်မင်းအဖို့ 'တူးဘိုင်ဝမ်း' ခေါ်သည့် ယောက်ျားတယောက်နှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် အတူပျော်ပါး

အိမ်ခြေသိက္ခာကြီးကာ ပိပိပြားပြားနေတတ်သူ မိမိဇနီးချောလေး အခုလိုမျိုး ယောက်ျားတယောက်က ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်းတစ်တစ်ခွစ္စ စကားများပြောဆိုတာခံနေသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေမည် ဟု ကိုသိန်းစိုး ဘယ်တုန်းကမှ ယောင်လို့ပင် မတွေးမိခဲ့ပါ။ ခုတော့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း ... ။

အိပ်ခန်းထဲမှ နောက်ထပ် စကားသံတချို့ထွက်လာပြန်သည်။ .. ဒီတခါတော့ ကိုသိန်းစိုး၏ ရှုမငြီး သည့် ချစ်ဇနီးလေး ခင်ငြိမ်းတင့်ကိုယ်တိုင်၏ အသံပါပေ ..

‘ လိုးစမ်းပါရှင် .. ခပ်နာနာလေးဖိကြိတ်ဆောင့်လိုးစမ်းပါ ကိုကိုရယ် ... ဒီနေ့လိုးတာ သိပ်အားမပါ သလိုပဲ၊ လုပ်စမ်းပါ ... အားပါးပါး .. အင့် အင့် ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ .. ဒါမှ ကိုကို့စံချိန်မှီတာ .. .. ကိုကို့လီးကြီးကလဲ သံချောင်းကြီးကျနေတာပဲနော် ... တောင့်ပြီးမာနေတုန်းပဲ .. ဒါတောင် နှစ်ခါ ပြီးထားလို့သာ တော်တော့တယ် .... အား ... အမယ်လေးလေး .. ’

ကိုသိန်းစိုး ငယ်ထိပ် မိုးကြိုးပစ်လေပြီ။ ..

တခါတည်းလှည့်ကာ အဝေးသို့ထွက်ပြေးပြီးသာ သွားလိုက်ချင်တော့၏။ .. ဒါပေမယ့် သူ မပြေး နိုင်။ ထူးခြားသော စွမ်းအင်တခုခုက ဆွဲငင်ထားသလို ခြေထောက်တွေက လှည့်လို့ကို မရ။ ရှေ့ သို့ပင် တိုးပြီး ချောင်းကြည့်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ကြားနေရသံတွေကတော့ ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာမလိုတော့။ .. မိမိ ဇနီးချောလေး တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ခင်ငြိမ်းတင့် တယောက် တခြားသော ယောက်ျားတယောက်နှင့် ကာမစပ်ယှက်နေလေပြီ။ .. ပြီးတော့ ခုမှ မဟုတ်ပဲ အတော် ကြာကြာကတည်းက လိုးနေကြ ဖြစ်ပြီးမှာ သေချာသည်။ .....

တောက် မိမိဇနီးနှင့် အခြားယောက်ျားတယောက် လိုးနေကြမှုကြောင့် ကိုသိန်းစိုးအဖို့ ‘ ရွှေဥကြမ်းညပ်၊ အူနု ကျွဲခတ် ’ ကိန်း ဆိုက်နေရလေ၏။ ဒေါသတွေ တလှိုင်းလှိုင်း ထွက်လာသည်။ ...

သို့ပေမယ့် တခြားတဖက်တွင်မတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပဲ ကိုသိန်းစိုး၏ ကာမရမက်များ ယခင်က နှင့် မတူ။ .. ထူးခြားသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် နိုးကြားလာသည်။ သိစိတ်က မိမိမယားဖောက်ပြန်မှုကို ဒေါသထွက်နေသည်။ .. မသိစိတ်ကတော့ သူတို့တစ်တစ်ခွစ္စပြောနေသံများကို ကြားရရင်း ရာဂတွေ နိုးကြားလေနေသည်။ .. ထို ကာမစိတ်၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့်ပင် ကိုသိန်းစိုး လီးကြီး မတ်ထောင်မှန်း မသိ မတ်ထောင်လာရလေသည်။ .. ခံပြင်း ဒေါသများ ချောင်းချောင်းထွက်နေသော ကိုသိန်းစိုး မှာ သူ့လီးကြီး တောင်လို့ တောင်နေမှန်းပင် သတိမထားမိပါ။

မသိစိတ်က တိုက်တွန်းနေသော ရာဂဇောဖြင့် ကိုသိန်းစိုးသည် အိပ်ခန်းထဲမှ လိုးပွဲကို သေသေချာချာ ချောင်းကြည့်လိုသော ဆန္ဒ တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့၏။

ကိုသိန်းစိုး ရှေ့တိုးကာ အသာချောင်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းက ရင်ဘတ်ကို တင်း ပုတ်ကြီးကြီးနှင့် ထုနှက်လိုက်သလိုဖြစ်သွားရသည်။ .. ကြည့်ပါဦး .. သူတို့လင်မယား တူနှစ်ကိုယ် အိပ်ကြသည့် ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် သူ့ဇနီးချောလေး ခင်ငြိမ်းတင့်သည် အသားမဲကြုတ်ကြုတ် လူကိုယ် ခပ်ထွားထွား ယောက်ျားတယောက်နှင့် ရက်ရက်ရောရောကြီး ကာမစပ်ယှက်နေကြလေသည်။ သူ့ဇနီး ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားဆိုလို့ ဘာမျှမရှိ။ .. ပကတိ ကိုယ်တုံးလုံးကြီး။ ဟိုလူကလည်းပဲ ဗလာ ကျင်းလျှက်သားနှင့် နှစ်ယောက်သား အားရပါးရကို ဆော်နေကြလေသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့်က မွေ့ယာ ပေါ်တွင် ပက်လက်လေးနှင့် ခူးထောင်ပေါင်ကားပေးထားလျက် ဟိုလူက အပေါ်မှတက်ခွကာ မနား တမ်း ဆောင့်လိုးနေလေ၏။ ခင်ငြိမ်းတင့်၏ ဖြူဖွေးဝင်းဝါစိုပြေကာ ဖွံ့ထွားလှသော ကိုယ်ပေါ်တွင် အသားမည်းမည်းနှင့်လူကောင်ထွားထွား ယောက်ျားကိုယ်လုံးကြီးက ထပ်လျက်တက်ခွနေသော မြင် ကွင်းသည် အဖြူနှင့်အမဲ တွဲထားသည်မို့ ဆန်းသစ်ကာ ဆွဲဆောင်အား ရှိလှပေသည်။ မြင်ကွင်းက ကိုသိန်းစိုးကို အမျိုးမျိုးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ပေးလေ၏။ ...

မိမိမယားချောလေး တခြားယောက်ျားတယောက်နှင့် ဖောက်ပြန်နေတာတွေ့ရတော့ ဒေါသတွေ ဝန်တို စိတ်တွေက တဟုန်းဟုန်း တောက်သည်။ ..

တချိန်တည်းမှာပင် မိမိပင် အိမ်ထောင်သက်၃နှစ်အတွင်း တခါမှ ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရဖူးသေးသော ဇနီးသည်၏ ဝတ်လစ်စလစ် မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်း ကိုယ်လုံးကြီးကို ဖြူဖြူဖွေးဖွေးတင်းတင်းရင်းရင်း

အနီးကပ်မြင်နေရမှုကြောင့် ထူးခြားစွာ ရင်တွေ့ရန်၊ စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်စိတွေ အစွမ်းကုန် ပြူးထွက်လျက် ခင်ငြိမ်းတင့်၏ မိုးဝန်းကြီးထွားလှသော နို့အုံကြီးများ .. သေးသိမ်သော ခါးလေး အောက်မှ ကားအိလွန်းလှသော ဖင်ဆုံကြီးများ .. ဖြူဖွေးသွယ်ပျောင်းသော ပေါင်တံတုတ်တုတ်ခဲခဲ ကြီးများကို အားရပါးရပင် ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထို့ပြင် မိမိနှင့်ကျတော့ ရှက်သလိုလို စိတ်မပါသလိုလိုနှင့် အောက်မှ အသေကောင်ပမာ ငြိမ်ခံနေခဲ့ သော ခင်ငြိမ်းတင့်က ခုတော့ ပီပီပြင်ပြင်ရက်ရက်ရောရော တက်တက်ကြွကြွအားပါးတရ အလိုးခံနေ သည့် မြင်ကွင်းကလည်း ကိုသိန်းစိုး၏ ရမက်ကို ထူးထူးခြားခြား နှိုးဆွနေလေ၏။ ...

တကြိမ်တခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ဘူးသော ကာမစွမ်းအင်များနိုးကြားလာမှုသည် အမြဲလို အထနေေးတတ်သော သူ့လီးကြီးကို အချိန်တိုအတွင်းပင် မာကြောမတ်ထောင်လာစေလေသည်။ .. သူကသာ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိသော်လည်း ကိုသိန်းစိုးလီးကြီးကတော့ဖြင့် သံချောင်းကြီးပမာ မာကြောလာနေလေပြီ။

မိမိလင်တော်မောင် ချောင်းကြည့်နေမှန်း မသိရှာသော ခင်ငြိမ်းတင့်သည် အောင်မင်း၏ ပြင်းထန်ပြီး အားပါသောဆောင့်ချက်များကို ကြီးမားအိကားသော ဖင်ဆုံကြီးတကြွကြွဖြင့် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စတမ်း တုန်ပြန်နေလေသည်။ တခါတခါများ အောင်မင်းပင် အပေါ် မြောက်မြောက်တက်သွား၏။ ဒါကို မြင်တွေ့ရသော ကိုသိန်းစိုးကတော့ သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ မနာလိုစိတ်တွေ ရမက်စိတ်တွေ တဟုန်းဟုန်း လောင်ပြီးရင်း လောင်မြိုက်နေလေပြီ။ ...

‘ ကဲ ... တမျိုးပြောင်းပြီး လိုးရအောင် တင့်တင့် ရေ .. ’

ခင်ငြိမ်းတင့်တို့ ပုံစံပြောင်းကြသည်။

ထိုအခါမှ ကိုသိန်းစိုးသည် သူ့မယားချောလေးကို အပီအပြင် သမနေသူမှာ သူ့အသိ အညာသား အောင်မင်းဖြစ်ကြောင်း သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရလေတော့၏။ .. တောက် .. ဒီလိုကောင် မည်း မည်းကျုတ်ကျုတ်နှင့်မှ ဖြစ်ရတယ်လို့ တင့်တင့် ရယ် ... ။ အောင်မင်းကို ကိုသိန်းစိုးသိခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခဲ့။ အိမ်ကို တခါတခါဝင်ထွက်နေတတ်ပေမယ့် ဒီလိုကောင် မည်းမည်းကျုတ်ကျုတ်နှင့် သူ့ဇနီးဖြူဖြူချောချောလေးကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့်မှပင် ယှဉ်လို့တောင် တွေးမကြည့်မိခဲ့။ .. ခုတော့ ဒီ အညာသားက သူ့အိမ်ထဲရောက် .. သူတို့လင်မယားအိပ်ခန်းထဲမှာ သူ့ဇနီးချောလေးကို အပီအပြင် ဖြုတ်နေပါလေပြီကော ... ။

သာမန်အားဖြင့်ပြောရလျှင် ကိုသိန်းစိုးအနေဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်ရောက်သွားရ မည်။ .. စပ်ယုက်နေသူနှစ်ယောက်ကို လူခွဲပစ်ရမည်။ .. အောင်မင်းကို ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်ကာ မယားခိုးမှုဖြင့် တရားစွဲပြစ်ရမည်။ .. ခင်ငြိမ်းတင့်ကိုတော့ လိုမ့်လိုမ့်ပြီး ရိုက်ပြစ်သင့်ပေသည်။

သို့ပေမယ့် .. ကိုသိန်းစိုး ဒါတွေကို တခုမှ မလုပ်နိုင်။ ခင်ငြိမ်းတင့်ကို အောင်မင်းလိုးနေပုံကိုကြည့် ကြည့်ရင်း ရမက်စောတွေကသာ ကောင်းကောင်းကြီးလွမ်းမိုးလာသည်။ မနာလို ဝန်တိုဒေါသနှင့် ယှဉ်သော ထိုရမက်စောသည် အင်အားကြီးလှပေ၏။ ဒီမြင်ကွင်းလေး ပြက်ပြယ်သွားမှာကို စိုးနေမိ ပြီ။ .. ထို့ကြောင့်လည်း ကိုသိန်းစိုးမှာ ဝင်ပြသနာလုပ်ရန်ဝေးစွာ။ .. မျက်လုံးပင် မခွာနိုင်ပဲ လိုးပွဲကို အထူးတန်းမှ ဆက်ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

‘ ဘယ်လိုများ ထွင်ဦးမှာလဲ လို့ .... ကိုကို ရဲ့ ’

ခင်ငြိမ်းတင့်က ညတုတုလေး ပြောသည်။

‘ တင့်တင့်က အပေါ်တစ်လှည့်တက်လိုးပေးလေ .. မကောင်းဘူးလား ’

‘ အင်း .. ကောင်းတယ် .. လုပ်မယ် ’

အပေးအယူ မျှနေလိုက်ကြပုံများ ... ။ ကိုသိန်းစိုး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ သူတို့အသွင် သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို ကြည့်ခြင်း နားထောင်ခြင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဒီလို အလုပ်ဖြစ်နေကြသည်မှာ တော်တော့ကို ကြာပြီမှန်း ပေဒင်မေးနေစရာပင် မလို။
ဪ ... မိမိတော့ နွားလုံးလုံး ဖြစ်နေခဲ့ရပေသည်ကိုး ... ။ တောက် ..

အောင်မင်းက ခင်ငြိမ်းတင့်စောက်ဖုတ်ထဲမှ သူ့လီးကြီးကို ပြတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်သည်။ အောင်မင်း ၏ လီးကြီးက စောက်ရည်ကြည်များစိုရွဲကာ တောက်ပြောင်ဝင်းပ နေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း သံချောင်း တမျှလည်း မာကြောနေသည်။ ... အင်း ဒါကြောင့်လည်း ခင်ငြိမ်းတင့် ဒီကောင့်ကို နောက်ကောက် ကျသွားရတာဖြစ်မည် ဟု ကိုသိန်းစိုး ဆင်ခြင်သဘောပေါက်မိသည်။

အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းတင့်ကိုယ်ပေါ်ခွထားရာမှ ဖယ်ဆင်းပြီး မွေ့ယာပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲသည်။ စောက်ရည်ကြည်များပြောင်လက်နေသော သူ့လီးကြီးက မိုးကိုမျှော်ကာ ငေါ့ငေါ့ ငေါ့ငေါ့နှင့် ... ။ ခင်ငြိမ်းတင့်က ထိုလီးကြီးပေါ် တက်ထိုင်မည်ပြုသည်။

‘ ဟာ ... တင့်တင့်။ .. လီးစုပ်ပေးဦးလေကွာ ’

အောင်မင်းက ခင်ငြိမ်းတင့် နို့အုံကြီးတခုကို လှမ်းညှစ်ကိုင်တွယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ခင်ငြိမ်းတင့်၏ မည်သည့်မိန်းမနှင့်မှ မတူအောင် ကြီးမားနူးညံ့ကာ တင်းတင်းရင်းရင်းရှိလှ သော နို့ကြီးတွေကို အပြတ်နှစ်သက် သဘောကျသူဖြစ်ရကား မကြာခဏပင် နို့ကြီးတွေကို ကိုင်ဆွဲ ညှစ်နယ်လုပ်တတ်လေသည်။

‘ ကိုကိုက တကယ်ပဲကွာ .... ရစ်ပြီ ’

ခင်ငြိမ်းတင့်က အောင်မင်းကို မျက်စလေးချီကာ ကြည့်ရင်းပြောသည်။ လေသံက တကယ့်ကို ညှတတုလေး ... ။ အောင်မင်းပင် မရိုးမရွ ဖြစ်သွားသည်။ အရှက်အကြောက်ကြီးကာ ရွံလည်း အရမ်းရွံတတ်သူအဖြစ် သူ့ဇနီးသည်ကို သိထားလေသော ကိုသိန်းစိုးသည် အောင်မင်းခိုင်းသလို ခင်ငြိမ်းတင့် လုပ်ပါ့မည်လား ဟု တွေးမိသည်။ သိပ်တော့ မထင် .. ။ မျက်တောင်ပင် မခပ်နိုင်ပဲ ခင်ငြိမ်းတင့် ဘယ်လိုများ တုန်ပြန်လေမလဲဟု စိတ်ဝင်တစား ပြူးပြီ ကြည့်နေမိ၏။

‘ ရစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... တင့်တင့် ပိုပြီး ဖီလင်လာရအောင်လို့ပါ ... ဟဲဟဲ ’

‘ တော်ပါ ... သူပဲ အပြောကောင်း ... ခစ်ခစ်ခစ် ’

ခင်ငြိမ်းတင့်သည် ငေါ့ကနဲငေါ့ကနဲ လှုပ်နေသော အောင်မင်း၏လီးကြီးကို ကြည့်ကာ တခစ်ခစ် ရီ လေသည်။ ပြီးတော့ အောင်မင်းပေါ်တက်ခွဲမထိုင်သေးပဲ ဘေးနားတွင်သာ ဒူးတုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ညွှတ်လိုက်၏။ တချိန်တည်းမှာပင် ခင်ငြိမ်းတင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး နှစ်ခုက ပွင့်ဟ သွားသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ လီးတံကြီးကို အလိုက်သင့် ဟပ်ယူလိုက်ကာ ခပ်ပြင်းပြင်း စုပ်လိုက်လေတော့သည်။ ..

‘ ပြတ် ပြတ် .. ပလပ် ပြတ်ပြတ်ပြတ် ’

‘ အားပါးပါး ... မိုက်တယ်ကွာ။ ... ရှိုး .. ဟင်းဟင်းဟင်း ’

အောင်မင်း၏ မချိမဆန့် ညီးတွားလိုက်သံက ကိုသိန်းစိုးကို အံကြိတ်ပြီး လက်သီးတင်းတင်း ဆုပ် သွားမိစေ၏။ ... ဩော် .. သူ့မယားချောလေးတော့ ကာမကျွန် လုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေပါပြီကော။ ...

ကိုသိန်းစိုးသည် ခင်ငြိမ်းတင့် အပီအပြင် လီးစုပ်ပေးနေပုံကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက ဒေါသ လွှမ်းသော ကာမဆိပ်တွေ တက်သည်ထက် တက်လာကာ သူ့လက်တွေက ထောင်မတ်နေပြီဖြစ်သော သူ့လီးကြီးဆီ အလိုလိုရောက်ရှိ ဆုပ်ကိုင်မိလေတော့၏။

ကိုသိန်းစိုးသည် အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူဖြစ်သလို အဝတ်အစားကိုလည်း သေသေသပ်သပ် ဝတ်တတ်လေသည်။ အခုလည်း တက်ထရက်တိုက်ပုံ၊ အဲရိုးရှုပ်၊ ရခိုင်ပုဆိုးနှင့်ဖြစ်၏။ ပုဆိုးအောက် မှာတော့ ဘောင်းဘီတိုတထပ်ပါသည်။ ရှေးဆန်သူမို့ ခေတ်ပေါ် စပီဒီပုံမျိုးမဟုတ်၊ အားကစားလုပ် လျှင် ဝတ်ကြသည့် ရိုးရိုးဘောင်းဘီမျိုးသာဖြစ်၏။ ဘောင်းဘီတိုက သိပ်မကြပ်၊ ခပ်ပွပွဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်မို့ ဘောင်းဘီအောက်မှ ထိုးထောင်ထွက်လာသော သူ့လီးကြီးက အရမ်းကို တိုးထွက် ထောင်မတ်လာ၏။ ခပ်ထူထူ ရခိုင်ပုဆိုးသည်ပင် လီးကြီးကို မတားထားနိုင်။ သဘာဝ စေ့ဆော်မှုဖြင့် လီးကြီးကို အလိုလို ဆုပ်ကိုင်မိသော ကိုသိန်းစိုးသည် အလိုလိုပင် ရွေ့လျားပွတ်သပ်မိ၏။ တစတစ ဖြင့် ဝှင်းတိုက်မိသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ကြီးကို ခင်ငြိမ်းတင့် စောက်ခေါင်းထဲ ဝင်နိုင်သမျှ ဝင်အောင် ကော့ကော့ထိုးပေးနေမိပြန်သည်။ အရည်တွေ ရွမ်းရွမ်းစိုကာ ဖောင်းမို့နေသော ခင်ငြိမ်းတင့်စောက်ဖုတ်ဖြူဖြူထဲသို့ မိမိလီးမဲမဲကြီးက တိုးဝင်ပြန်ထွက် ဖြစ်နေပုံကိုလည်း တခါတခါ ခေါင်းထောင်ထောင်ထကာ ကြည့်ပြီး အရသာခံလိုက် သေး၏။ လက်ကိုဆန့်ထုတ်၍ ခင်ငြိမ်းတင့်၏ ကြီးမားလုံးဝန်းသော အိထွေးနူးညံ့သော နို့ကြီးများ ကို လှမ်းကိုင် ဆုပ်နယ်ခြင်းကတော့ မကြာမကြာပင် လုပ်လေသည်။ ဖင်ဆုံတင်းတင်းကြီးကိုလည်းပဲ လှမ်းကိုင်ကာပွတ်ရင်း စအိုပေါက်လေးကို လက်ခလယ်ဖြင့် ထိုးကလိတာလဲ လုပ်လုပ်ပေးသေးသည်။ ဖင်အလိုခံဘူးပြီးဖြစ်သော ခင်ငြိမ်းတင့်မှာ ဖင်ဝတွင် ယားကျိကျိဖြစ်ကာ တွန့်၍ တွန့်၍သွားရ လေ သည်။ ဒါတွေကိုအနီးကပ်မြင်နေရသော လင်တော်မောင် ကိုသိန်းစိုးမှာတော့ ဖိလင်တွေတက်သထက် ထက်ရင်း ဝှင်းထုချက်တွေကလည်း ပြင်းသထက်ပြင်းလာနေရတော့၏။

မကြာခင် ခင်ငြိမ်းတင့် လှုပ်ရှားမှုတို့ ပိုသွက်လာသည်။ ကာမအရသာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ခါနီးလာလေပြီမို့ ရမက်ဇောတွေ ထန်သည်ထက် ထန်လာသည်။ ဖင်ကြီးကို အသာအယာမဟုတ်တော့ပဲ အားထည့်ပြီး ဆောင့်ဆောင့်ချသည်။ အောက်မှ အောင်မင်းပင် တခါတခါ အင့်ကနဲ အသံထွက်ကာ မျက်ဖြူလန်လန် သွားရသည်အထိ။ .. ချောင်းကြည့်နေသော ကိုသိန်းစိုးသည် သူ့ဇနီးဖင်ဆုံဖြူဖြူကြီးများ ဒလကြမ်းတုန်ခါဆောင့်ချနေကြ သည်ကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဝှင်းတိုက်ချက်တွေ ပိုပြင်းလာကာ နောက်ဆုံးတော့ သုတ်ရည်တွေ ဖွမ်းကနဲ ပန်းထွက်သွားလေတော့၏။ အောက်ခံဘောင်းဘီရှေ့ပိုင်းတခုလုံး သုတ်ရည်တွေ စိုရွဲပေကျ ကုန်လေတော့သည်။

‘ တောက် ... ဟင်း ... ’

သုတ်ရည်ပန်းထွက်သည့်အရသာက ခါတိုင်းလို မစိုမပိုမဟုတ်ပဲ အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် တလကြမ်း ပန်းထွက်သွားသည်မို့ ကိုသိန်းစိုး မကြုံစဖူး အရသာထူးကာ တောက်တွေခေါက် .. သက်ပြင်းတွေ ချမိသည်။ အခန်းထဲက စုံတွဲကတော့ ကာမဒီရေတွေ အပြတ်တက်နေသည်မို့ ကိုသိန်းစိုးအသံတွေကို မကြားမိကြပါ။

‘ ဆောင့်စမ်း တင့်တင့် .. နင့်ဖင်ဆုံကြီးကို အပီဆောင့်စမ်း .. ’

‘ ကိုကိုကလည်း အောက်က ကော့တင်ပေးဦးလေ ကိုကိုရဲ့ ... အင့်အင့် ’

အရသာကောင်းကောင်းတွေ့ကာ တပွဲသိမ်းကြရန် အကြီးကျယ်ဆုံးဆောင့်လိုကြဘို့ အောင်မင်း နှင့် ခင်ငြိမ်းတင့်တို့ အပေးအယူ စကားဆိုကြလေပြီ။

ခင်ငြိမ်းတင့်သည် ဖင်ဆုံကြီးကို အထက်သို့ပင့်မလိုက်၏။ လီးဒစ်ကြီး ပေါ်လှလှရောက်သည် အထိ ဆွဲမ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ခါးအားကော တကိုယ်လုံးအလေးချိန်ကိုသုံးကာ အောက်ကို ကြမ်းနိုင်သမျှအကြမ်းဆုံး ဖိဆောင့်ချလိုက်တော့၏။

အောင်မင်းကလည်း အရှုံးမပေး။ .. ခင်ငြိမ်းတင့် ဆောင့်ချလာချိန်နှင့် အံ့ကိုက်ပင် အောက်မှ အသက် အောင့် အံ့ကြိတ်ကာ ရှိသမျှ အားအင်အကုန်သုံးပြီး ဆောင့်ထိုးကော့ပင့် တင်ပစ်လိုက်သည်။

‘ ဖောင်း .... ’

‘ အား .... အင့်ဟင့်ဟင့် ... ကောင်းလိုက်တာ အိုး: ..... ’

‘ အား ... ရှိုး ... မိတယ်ကွာ .. တကယ်ပဲ ဟူး: ..... ’

အားနှစ်ခု လမ်းခုလပ်တွင် မီးပွင့်မတတ် ဆုံလိုက်ကြသဖြင့် ဖောင်းကနဲမြည်သံနှင့်အတူ ခင်ငြိမ်းတင့် ရော အောင်မင်းပါ မချိမဆန့် ညဉ့်ညဉ့်သံတွေ တပြိုင်တည်း ပွင့်ထွက်သွားရ၏။

စောက်ခေါင်းအတွင်းသား နုနုလေးများကို တလကြမ်းတိုးဝင်လာသော လီးကြီးသည် ခင်ငြိမ်းတင့်၏ သားအိမ်ဝလေးကိုပင် နှင့်ကနဲနေအောင် ဆောင့်မိလေသည်။ တစ်ချက်ဆို ဆိုသလောက် ထိလှမိလှ သော ဆောင့်ချက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ ဆီးစပ်ချင်း ပြန်မခွာကြပဲ အောင်မင်းက ကော့ပင့်လျက် ခင်ငြိမ်းတင့် က ဖိချထားလျက် ဆက်တောင့်ထားမိကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးလဲ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြလေပြီ။

ဝှင်းတိုက်ယင်း သုတ်ရည်တွေထွက်သွားသဖြင့် လီးကြီးပျော့သွားတော့မည့် ဆဲဆဲ ကိုသိန်းစိုးမှာ

ဤမြင်ကွင်းကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်ကြည့်ရင်း ငြိမ်းမလိုဖြစ်နေသော ကာမမီးများက မီးပုံကို ရေနံဆီလောင်းလိုက်သလို ဟုန်းကနဲ ပြန်ထကြွလာကြလေသည်။ သူ့လီးကြီးမှာလည်း သုတ်ရည်တွေ ထွက်သွားပြီးသည်ကိုပင် မသိကျိုးကျင်ပြုကာ ချက်ခြင်း ပြန်မတ်ထောင်လာလေတော့၏။

ခနနေတော့မှ အောင်မင်းနှင့်ခင်ငြိမ်းတင့်တို့ တောင့်ထားတာကို လျှော့ချလိုက်ကြကာ ပြန်လည်ဆောင့်လိုး လာကြလေသည်။ ကိုသိန်းစိုးလည်း သူတို့စုံတွဲ ဆောင့်လိုးနေပုံကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပြန်မာတောင်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့လီးကြီးကို ဆက်လက်ဝှင်းတိုက်နေမိပြန်၏။ ကိုသိန်းစိုးသည် ယခင်က မရခဲ့ဘူးသော ကာမအားအင်များကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရလေပြီ။ ဒါကြောင့်လဲ ဆက်ပြီးကြည့်သည် ... ဆက်ပြီး ဝှင်းတိုက်သည်။ သူ့လီးကြီးကလဲ သံချောင်းအလား မာနေဆဲ။ ...

ခင်ငြိမ်းတင့်သည် ဖင်ဆုံကြီးကို ဆက်ခါဆက်ခါ ဆောင့်ချလေသည်။ အောင်မင်းကလည်း ခင်ငြိမ်းတင့် ဆောင့်ချပေးသမျှ အောက်ကပြန်ပင့်ကော့တင်ပေးသည်။ အပေါ်မှ ဖိအားတွေမြန်လာပြင်းလာသလို အောက်မှ ပင့်အားတွေကလည်း ပိုပြင်းလာ စူးရှလာသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့် ပါးစပ်မှ အဖျားတက်နေသလို တဟင်းဟင်း အဆက်မပြတ် ညဉ့်ညူလာသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့် ‘ ပြီး ’ တော့မည်။ အောင်မင်းလည်း သုတ်ရည်တွေ ပန်းထွက်ချင်နေပြီ။ နှစ်ယောက်လုံး အရမ်းကို ဖီလင်တက်နေကြသည်။ ခုချိန်တွင် ကမ္ဘာကြီး ပျက်သွားစေဦးတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အလိုးရပ်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ ခင်ငြိမ်းတင့်သည် ထိုင်ရင်းဆောင့်နေရာမှ ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းကာ မှောက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖင်ဆုံကြီး ပိုကော့ကာ တင်းလာရလေ၏။ အဖုတ်ညှစ်အားလည်း ပိုကောင်းလာသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့်၏ကြီးမားဖွံ့ထွားသော နို့အုံကြီးနှစ်ခုသည် အောင်မင်းရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ကျကျနန ထိထိ မိမိ ဖိကပ်မိနေသည်။ တချက်တချက် ဘေးသို့ပင် နို့အုံသားတွေ ပြုထွက်လာသည်။ ဒါကို မြင်နေရသော ကိုသိန်းစိုးသည် မနာလိုစိတ်တွေကော ရမက်စောတွေကော ထူးထူးကဲကဲ ပြင်းထန်လာရလေ၏။ တလကြမ်းပင် ဝှင်းအဆက်မပြတ်တိုက်နေမိတော့သည်။ ပြီးခါနီးနေသောခင်ငြိမ်းတင့်သည် မှောက်ချထားလျှက်မှပင် ဖင်ဆုံကြီးကို ခါးအားဖြင့် အဆက်မပြတ် ဆွဲပင့်လိုက် ဆောင့်ချလိုက် တလကြမ်းလုပ်နေလေ၏။ အောင်မင်းကလည်း ခင်ငြိမ်းတင့် ဖင်ဆုံကြီး နှစ်ဖက်လုံးကို လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ဆွဲညှစ်ကာ ဆွဲဆွဲဖြဲလေသည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရလေဟန်ဖြင့် လက်ဝါးကြီးများဖြင့် ဖင်ဆုံသားတွေကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လိုက်သေး၏။ ‘ အား ... အခု ... ကောင်းလိုက်တာ .. ။ ထွက်ပြီ ထွက်ပြီ ကိုကိုရေ ... ထွက်ကုန်ပြီ အင့် .. အင့် .. အား .... အီး ... ’ ‘ တောက် .. ရှီး: ..... ငါလဲ ပန်းထုတ်ပေးလိုက်ပြီ တင့်တင့်ရေ ... အား ... အား ... ’ အောင်မင်းနှင့် ခင်ငြိမ်းတင့်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပြီးသွားကြလေပြီ။ တချိန်တည်းမှာပင် အိပ်ခန်းအပြင်မှ ကိုသိန်းစိုးလည်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သုတ်ရည်တွေ ပန်းထွက်သွားပြန်သည်။ .. သုံးယောက် အပြီးချင်းဆုံသွားသည်ဟုပင် ပြောရပေမည်။

ကိုသိန်းစိုးသည် မိမိကိုယ်ကို အံ့ဩနေမိ၏။ ယခင်က ခနဆို ပြန်ပျော့သွားမြဲဖြစ်သော သူ့လီးကြီးသည် ခုတော့ဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာပင် မတ်ထောင်နေခဲ့ယုံမျှမက သုတ်ရည်များ နှစ်ကြိမ်တိုင် ပန်းထုတ်ပြီးလိုက်သည့်တိုင် ပျော့ကျမသွားသေးပဲ ခပ်မာမာပင် ရှိနေသေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကာမအားတွေ ဘယ်ကများ ရောက်လာပါလိမ့် .... ဟန်ကျလေစွ။ ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့်အောင်မင်းကတော့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထပ်လျှက်သား ဖက်ထားပြီးငြိမ်သက်နေကြသည်။ သူတို့အတွက် လောစရာမလိုပါ ... တနေ့လုံးလုံး အချိန်တွေ အများကြီး မဟုတ်ပါလား။ တစ်ချိန်ကောင်း ‘ ပြီး ’ သွားမှု အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားရင်း မှိန်းကာ အမောဖြေနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အမောပြေလျှင် နောက်အချိန်တွေ ဆက်ကြပေဦးမည်။ ..

ထိုနေ့တနေ့လုံး ကိုသိန်းစိုးသည် စိတ်တိုလှုပ်ရှားပြီး ဘာမှ အလုပ်ကောင်းကောင်းလုပ်လို့မရတော့။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ဇနီးသည်ခင်ငြိမ်းတင့်၏ ဖြူဖြူတောင့်တောင့်ဝတ်လစ်စလစ်ကိုယ်လုံးကြီးကိုပဲ ပြန် မြင်ယောင်နေသည်။ အောင်မင်းနှင့်စပ်ယှက်နေပုံများကိုလည်း သတိရသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပေါင် ကြားမှ သူ့လီးကြီးက အတင်း ထောင်ထောင်ထလာရာ မနည်းကို ဖိထားရ၏။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် အမှားအယွင်းတွေမဖြစ်အောင် မနည်းကြီးကို ကြိုးစားနေရသည်။ တော်သေးသည် .. ထိုနေ့က ကိုသိန်းစိုး အလုပ်သိပ်များသောနေ့ မဟုတ်သဖြင့်သာပင်။

အိမ်တွင် လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြခွင့်တောင်းကာ ကိုသိန်းစိုးသည် ညနေ အလုပ်မှ စောစောဆင်းခဲ့လေ၏။ အချိန်ပြည့် အလုပ်ကြိုးစားသူ ကိုသိန်းစိုးအကြောင်းကိုသိသော အလုပ်ရှင်က လည်း အလွယ်တကူပင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ အိမ်သို့ပြန်လာရာသည် .. အိမ်တွင် ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့် အောင်မင်းတို့ဇာတ် ပြီးမှပြီးပါဦးမလား ဟု ကိုသိန်းစိုး တွေးပူလာမိရ၏။ ညနေပိုင်းထိများ ဆက်စခန်းသွားနေကြဦးမည်လား တွေးယင်း မနက် တုန်းက ချောင်းကြည့်ခဲ့တာတွေက အတွေးထဲမှာ ပြန်လတ်ဆတ်လာပြန်လေသည်။ လမ်းတလျှောက် လီးက တောင်မည်တကဲကဲဖြစ်နေသဖြင့် ဘတ်စ်ကားပင်မစီးရဲပဲ အငှားကားဖြင့်သာ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

သို့နှင့် ကိုသိန်းစိုး အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ တော်ပါသေးသည် ... အောင်မင်း မရှိတော့ပါ။ တရက်စာ အစာဝ၍ ပြန်သွားနှင့်လေပြီ။ သူ့အိမ်သည် မနက်တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ပုံမှန်အနေအထားအတိုင်း ရှိနေလေ၏။ ထူးထူးခြားခြား စောစောပြန်လာသော လင်တော်မောင် ကိုသိန်းစိုးကို ခင်ငြိမ်းတင့် နဲ့တော့ အံ့ဩ နေမိသည်။ ဘာမှတော့ မမေး .. ။ ဟန်မပျက်ပင် ခါတိုင်းလို ဆီးကြိုနေလိုက်သည်။

ကိုသိန်းစိုးသည် လီးခနခန မတ်ထောင်နေပြီး လိုးချင်လှပြီဖြစ်ရာ ညစာစားပြီးသည်နှင့် ခပ်စောစော အိပ်ယာဝင်လေ၏။ သူ့သဘောအရသာဆိုလျှင်တော့ အိပ်ယာထရောက်သည်နှင့် ခင်ငြိမ်းတင့်ကို တက်လိုးပစ်မည်ဖြစ်သည်။ .. သို့ပေမယ့် ခယ်မလေးက မအိပ်သေးသဖြင့် ခယ်မလေးကို အားနာ၍ ခန အောင့်အည်းနေရသေး၏။ အသံပလံတွေ ဆူညံကုန်လျှင် သူလေးခမျာ အပျိုလေးမို့ ရှက်ရှာပေ လိမ့်မည်ဟု အားနာနေမိခြင်းပင်။ .. ခင်ငြိမ်းဆင့်က အောင်မင်းနှင့် သူ့မိန်းမထက်ပင် အရင်ဈေးဦး ဖောက်ထားတာဆိုသည်ကိုတော့ သူ မသိရှာ။ .. ဖြစ်ရလေ ကိုသိန်းစိုး ရယ်။ သို့ပေမယ့် ခင်ငြိမ်းဆင့်ကလည်း အလိုက်သိပါသည်။ ခပ်စောစောပြန်လာပြီး အိပ်ယာလည်း တန်းဝင်သည်ဆိုကတည်းက သူ့ခဲအိုကြီး သူ့အစ်မကို စော စောလိုးချင်လို့ဖြစ်ရမည်ဆိုတာ သူက သဘောပေါက်သည်။ထို့ကြောင့်သူလည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလိုပင် သူ့အခန်းထဲဝင်ကာ အိပ်မောကျသွားလေဟန်နှင့် အသက်မှန်မှန်ရှုနေပေးလိုက်သည်။

ခင်ငြိမ်းဆင့်အခန်းဘက်မှ အသက်မှန်မှန်ရှုသံပဲကြားရတော့သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလောက်ပေပြီ ဟု တွက်မိသည်နှင့် ကိုသိန်းစိုးသည် ခင်ငြိမ်းတင့်ဘက်လှည့်ပြီး ရုတ်တရက်ပွေ့ဖက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းလေတော့၏။ ခင်ငြိမ်းတင့် ကြောင်နေဆဲမှာပင် ထမိကိုလည်း ဆွဲချွတ်ပြစ်ပလိုက်သည်။ ခါတိုင်းဆို ကိုသိန်းစိုးသည် သူ့မကို ထမိလေးလှန်ယုံသာလှန်ကာ လိုးနေကျဖြစ်၏။ ဒီနေ့တော့ ဘာကြောင့် ထမိဆွဲချွတ်ပြစ်လိုက်ပါလိမ့် ဟု ခင်ငြိမ်းတင့်တွေးမိလေသည်။ ကိုသိန်းစိုးသည် မီးတော့မဖွင့်။ .. အမှောင်ထဲမှာပင် ဆက်လှုပ်ရှားသည်။ ဟိုတုန်းကသာ ဆိုလျှင် အရှက်ကြီးသော ခင်ငြိမ်းတင့်သည် လင်မယားချင်းပေမယ့် ဒီလို ထမိဆွဲချွတ်ပစ်တာမျိုးကို ခံရဲမှာ မဟုတ်။ .. ခုတော့ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲခဲ့ပြီးပြီမို့ အသာပင်ငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ စိတ်ကတော့ သိပ်မပါ။ .. ကိုသိန်းစိုး၏ အထန်းအကျမြန် လီးကြီးဖြင့် မဖြစ်ညစ်ကျယ်အလိုးခံရမှုကို လင်မယား ဝတ္တရားရှိလို့သာ ခံပေးနေရခြင်းဖြစ်ရာ ခုလဲပဲ ငြီးငွေ့စရာကောင်းသော အပွေ့အဖက်တွေကိုသာ ပျင်းလောက်အောင် ခံနေရဦးမည်ဟုပဲ ထင်ထားမိလေသည်။

မီးမဖွင့်သဖြင့် ခင်ငြိမ်းတင့်အောက်ပိုင်း ပကတိအနေကို ကိုသိန်းစိုးမမြင်ရပါ။ သို့ပေမယ့် မနက်က နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် သူ့မိန်းမ၏ဝတ်လစ်စလစ်တကိုယ်လုံးကို အကြာကြီးမြင်တွေ့ခဲ့ပြီးသားမို့ ပေါင်တံကြီးတွေဖွေးဥနေပုံ .. ဖင်ဆုံကြီးတွေကားစွင့်နေပုံ .. အဖုတ်ကြီးက ဖောင်းအိနေပုံ တွေကို စိတ်မှန်းနှင့် အလိုလိုမြင်လာရသည်။ ... ထိုခနတွင် သူ့လီးကြီးက အပြတ်ကိုမတ်ထောင်လာလေ တော့၏။ နဂိုက ကြီးရသည့်အထဲ ခုလိုမတ်ထောင်မာကြောလာတော့ ပို၍ပင် ကြီးလာလေသယောင် ထင်ရလေသည်။

ကိုသိန်းစိုးသည် ခါတိုင်းလို ပွေ့ဖက်နမ်းစုပ်တာတွေ ကြာကြာလုပ်မနေတော့ပဲ ချက်ခြင်းဆိုသလိုပင် ခင်ငြိမ်းတင့်ကိုယ်လုံးပေါ် တက်ခွလေတော့၏။ ခွပြီးလို့ သူမအဖုတ်ဝတွင် လီးကြီး လာထောက်မိ သည်နှင့် ခင်ငြိမ်းတင့်တယောက် ထူးခြားမှုကို သိလေပြီ။ ..

‘ ဟယ် ..... ဦးရဲ့လီးကြီးက ထောင်မတ်ပြီး မာနေလိုက်တာ ပါလား ... ’

ပါးစပ်မှ လွတ်ကနဲပင်ထွက်သွားမိသည်။ သူမထက် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ပိုကြီးသည့်အပြင် ရှိသေရင်းစွဲလဲ ရှိသဖြင့် ခင်ငြိမ်းတင့်က ကိုသိန်းစိုးကို ‘ ဦး ’ ဟုပင်ခေါ်သည်။ ဟိုတုန်းကလိုသာဖြင့် ဒီလို စကားမျိုး ခင်ငြိမ်းတင့်ပါးစပ်မှ ဘယ်ထွက်ရဲပါ့မလဲ .. ။ ခုတော့ အောင်မင်းဇာတ်သွင်းထားတာ ခံရပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကိုသိန်းစိုးနှင့်ပါလား ဟု စိတ်က ဘရိတ်မအုပ်နိုင်သေးခင် နှုတ်က လွတ်ကနဲပင် ထွက်သွားမိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ကိုသိန်းစိုးကလည်း သတိထားမိသည်။ ကိုသိန်းစိုးမှာလည်း သူ့ အိန္ဒြေနှင့်သူ လူကြီးလူကောင်းပီပီ နေထိုင်လာသူဖြစ်ရာ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ အရင်ကဆို ပြောမထွက်။ ခုတော့ သူလဲ ညစ်တွန်းတွန်းကာ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေပြီမို့ ခင်ငြိမ်းတင့်စကားနှင့် အလိုက်သင့် ပင် သူ့ပါးစပ်မှ ပြန်ထွက်သွားမိသည်။

‘ အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါ့လီးကြီးက အရမ်းကိုတောင်နေပြီ။ ဒီညတော့ နင့်ကို အပီလိုးတော့မယ် တင့်တင့် ရေ .. ’

ပြောနေကျမဟုတ်ပဲ ပြောလိုက်ရသော စကားများက ကိုသိန်းစိုးနှုတ်ဖျားတွင် အားရပါးရ ရှိလှသည်။ စိတ်တွေလည်း ပိုထလာသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့်မှာ ရင်ဖိုသွားပြီး သူ့အဖုတ်ဝ၌ တေ့ထားသောလီးကြီးကို လက်ဖြင့်လှမ်းကိုင်တို့ထိကြည့်ရန် အလိုလိုလှမ်းလိုက်မိလျက်သားဖြစ်သွားရလေ၏။ .. သို့ပေမယ့် စိတ်တွေအလွန်ထန်နေလေသော ကိုသိန်းစိုးသည် ခင်ငြိမ်းတင့်လက်ကလေး ရောက်မလာသေးမီမှာပင် သူ့လီးကြီးကို အဖုတ်ထဲသို့ အားကုန် ဆောင့်ထိုးထည့်လိုက်လေပြီ။ ကိုသိန်းစိုးလီးက အရင်ကတဲက သန်သာ မသန်တာ အတော့်ကိုကြီးသည်။ ဆယ်လက်မခန့်ရှည်ပြီး ဘီယာဗူးခွံလောက် လုံးပါတ်ဆိုမှ စဉ်းစားသာ ကြည့်ကြပါတော့။ .. ခင်ငြိမ်းတင့်မှာ စိတ်မထသေးသဖြင့် စောက်ဖုတ်ထဲက အရည်တွေ မရွှမ်းသေးချေ။ .. ခြောက်သွေ့လျှက်ပင် ရှိသေးသည်။ အရည်မရွှေသေးသော အဖုတ်ထဲသို့ စံချိန်လွန် လီးကြီး တချက်တည်းထိုးဝင်လာမှုသည် ခင်ငြိမ်းတင့်ကို အသည်းခိုက်အောင် နာသွားစေလေသည်။ အဖုတ်တခုလုံး ပူထူမီးပွင့်ပြီး ကွဲထွက်သွားပလားပင် ထင်လိုက်ရတော့၏။ ..

‘ အား: ..... အမလေးလေး။ ... နာလိုက်တာ ဦးရဲ့။ အား အား: .... သေပြီ သေပြီ။ ကျွန်မအဖုတ် လေးတော့ ကွဲထွက်သွားပြီထင်တယ် ... အား လားလား: ’

ခင်ငြိမ်းတင့်၏ နာကျင်စွာအော်လိုက်သံသည် ကိုသိန်းစိုးအတွက်တော့ အမျိုးမျိုးသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု များကို ဖြစ်ထွန်းစေလေသည်။ ရမက်တွေလဲ ပိုကြွလာသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသကလည်း ထောင်းကနဲ ထွက်သွားသည်။

‘ ကောင်မက ငါ့ကျတော့ အော်တယ်။ .. လင်ငယ်နဲ့ကျတော့ ခံလိုက်တာ ကော့ပျံကြွလို့၊ ဟင်း .. ’ ကိုသိန်းစိုး စိတ်ထဲ ထိုသို့ တွေးမိသည်။

ရမက်နှင့် ဒေါသ ပေါင်းထားသော ကိုသိန်းစိုးသည် ကြမ်းကြုတ်ကာမုန်ယိုနေသော ဆင်ကြီးအလား ဖြစ်လာလေတော့၏။

အဆုံးဝင်ထားသောလီးကြီးကို ပြန်ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အားမာန်အပြည့် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်၍ ဆောင့်၍လိုးလေတော့သည်။

‘ ဖုန်း ... ဘွပ် ... အား .. သေပါပြီ ဦးရဲ့။ အရမ်းနာတယ် .. တော်ပြီ တော်ပြီ ... အိုး အား ’
ခင်ငြိမ်းတင့်အဖို့ ခံရချက် တကယ်ကိုမသက်သာပါ။ .. ထွန်းထွန်းကို လူးနေရလေတော့သည်။
ယခင်ကဆိုလျှင် ကိုသိန်းစိုးသည် သူ့ဇနီးလေးကို အလွန်ပင်ကြင်နာသည်။ .. ဘယ်တော့မှ ကြမ်း
ကြမ်းတမ်းတမ်း မလုပ်။ ခင်ငြိမ်းတင့်က နဲနဲလောက် နာသည်ဆိုလိုက်လျှင် သူက လျှော့ချပြီးနေပြီ။
အခုတော့ဖြင့် ထိုသို့ မဟုတ်ပါပြီ။ ...
ခင်ငြိမ်းတင့်နာလို့ အော်လေ .. သူက ပိုကြမ်းကြမ်းဆောင့်လေတော့၏။ မှတ်ပလား .. မှတ်ပလား
ဟုလည်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေမိသေးသည်။

နာကျင်စွာ ဆောင့်လှီးခံနေရရင်းမှပင် ခင်ငြိမ်းတင့်၏ ရမက်စိတ်တွေလဲ ထ လာရလေသည်။
စိတ်ထလာတော့ အဖုတ်ထဲတွင်လည်း စောက်ရည်ကြည်တွေတလကြမ်းထွက်လာကာ ခုနကလိုမျိုး
ခြောက်မနေတော့ပါ။ စိုရွဲ၍လာလေပြီ။ .. လီးအဝင်အထွက်က စောစောကလို ကြပ်တောက်မနေတော့
ပဲ ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်လာသည်။ နာကျင်မှုက သိသိသာသာ လျော့ပါးလာသည်။ နာကျင်မှု လျော့
လာခြင်းနှင့်အတူ ကောင်းသည့်အရသာက တရှိန်ရှိန်တက်လာသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့်သည် နာကျင်၍
မခံမရပ်နိုင်အော်ဟစ်နေသည့်အဖြစ်မှ ကာမအရှိန်ဖြင့် ညည်းတွားမြည်တမ်းရသည့်အဖြစ်သို့ တစတစ
ပြောင်းလဲလာလေ၏။
လင်မယားနှစ်ယောက် ခုမှ အထာကျသွားကြလေပြီ။ ...

‘ ဘွပ် ဘွပ် ဘွပ် .... အင့် ဟင့် ဟင့် ... ဦးရယ် ... အင်း ဟင်း .. ’
‘ နင့်ဖင်ကြီး ကော့ပေးစမ်း တင့်တင့် .. ’
‘ ဟုတ် .. ဟုတ် .. ဘွပ် ဘွပ် .... အား .. ဆောင့်ပါ ဦးရဲ့ ... ကောင်းလိုက်တာ ... အား အား ’
‘ ဘွပ် ဘွပ် .... ဖြတ် ဖြတ် ’
လိုးသံ အော်သံ ညည်းသံတွေက တသောသော ညံ့နေလေပြီ။
ခင်ငြိမ်းတင့်သည် အရင်လိုမဟုတ်တော့ပဲ အောက်ပေး ကောင်းကောင်းပေးတတ်နေပြီ ဖြစ်ရာ
ကိုသိန်းစိုးအဖို့ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် အရသာထူးတွေ ခံစားနေရ၏။ ခင်ငြိမ်းတင့်မှာလည်းပဲ
ခါတိုင်းလို ခနနင့်များ ပြန်ကျသွားမလားဟု သူ့လင်တော်မောင်၏ လီးကြီးကို စိတ်ပူနေမိသေးသည်။
သို့ပေမယ့် အကြာကြီး ကြာအောင်ပင် ပြန်မကျပဲ ဆက်တိုက် ဆော်တာခံနေရသဖြင့် စိတ်ထဲ အရမ်း
ကျေနပ်ကာ ဖီလင်တွေ အပြတ်တက်နေရလေတော့၏။

တဖက်ခန်းမှ အိပ်မပျော်သေးသော ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် သူ့အစ်မ ကမ္ဘာပျက်မတတ် အော်နေသံများနှင့်
လိုးဆောင့်သံများကို အတိုင်းသားပင် ကြားနေရလေသည်။ သစ်သားအိမ်ဆိုတော့ အသံက လုံမှ မလုံ
လေသည်ပဲ။ အစ်မဖြစ်သူ ဒီမျှ နာနာကျင်ကျင်အော်တာ တခါမှ မကြားခဲ့ဖူး။ .. ခဲအိုတော်ကြီး
ဒီလောက် အဆောင့်ကြမ်းတာလဲ တခါမှ မကြုံခဲ့ဖူး။ .. ခုတော့ တအိမ်လုံးကို သွက်သွက်ခါနေပြီ။
သွားချောင်းရလျှင် ကောင်းမလားစဉ်းစားသေးသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့လင်မယားထုံးစံအတိုင်း မီးက
မှိတ်ထားပြီး ဒီညကလည်းပဲ လ မသာသောည ဖြစ်နေလေသောကြောင့် ကောင်းကောင်းမမြင်ရမည့်
အတူတူ သွားချောင်းမနေတော့ပဲ အသံတွေကိုသာ အာရုံအပြည့်ဖြင့်ခံစားရင်း စိတ်ကူးပုံဖော်နေလေ
တော့သည်။
ကိုသိန်းစိုးသည် လိုးကောင်းကောင်းနှင့် အသားကုန်လွတ်ကျုံးလိုက်ရာ နာရီဝက်သာသာ ကြာမှပင်
သုတ်ရည်တွေဖွီးကနဲပန်းထွက်သွားလေ၏။ ခင်ငြိမ်းတင့်မှာတော့ ကိုသိန်းစိုး၏ စံချိန်လွန်လီးကြီးနှင့်
အားကောင်းမောင်းသန် ဆောင့်ချက်များကြောင့် ထိုအတောအတွင်း ငါးချီဆက်တိုက်ပင် ‘ ပြီး ’ သွား
ရလေတော့သည်။ ပြောရလျှင် အောင်မင်းနှင့် စပ်ယှက်သည်ပင် အောင်မင်းတချီဆိုလျှင် ခင်ငြိမ်းတင့်
‘ ပြီး ’ လှ သုံးချီလောက်သာဖြစ်၏။ .. ခုတော့ ကိုသိန်းစိုး၏စွမ်းရည်ကို ခင်ငြိမ်းတင့် အရမ်းကြီးကို
အံ့ဩချီးမွမ်းမိနေလေပြီ။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကာမအားတွေ ရလာလေသည်ကိုပင် နားမလည်တော့။
ငါးချီဆက်တိုက် ‘ ပြီး ’ လိုက်ရသဖြင့် လူကလဲ နုံးချိခွေခွမ်းသွားပြီဖြစ်ရာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လည်း

တပွဲစားလိုက်သည်။ .. ကျန်နှစ်ပွဲကို ဟင်းရည်သပ်သပ် မုန့်သပ်သပ် ဖယ်ထားပေးသည်။

(၉)နာရီထိုးကာနီးလောက်ရောက်တော့ စားနေကျ ကြောင်ဖား အောင်မင်း ရောက်လာလေသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့်လည်း အိပ်ယာမှ ထကာ အောင်မင်းနှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါး စားသည်။ စားပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကိုက်နေသည်ဟု အကြောင်းပြပြီး ခင်ငြိမ်းဆင့်အခန်းထဲမှ ခုတင်တွေ သွားပြန်ခွေနေလိုက်လေ သည်။ သူမ တကယ်ပင် နားချင်နေပါသေးသည်။ ခါတိုင်းလို အောင်မင်းရောက်လာတာနှင့် ထကြွ လာသော စိတ်တွေ ဒီနေ့တော့ မရှိသေး။ မနေ့က တနေ့လုံး အောင်မင်းနှင့် တနေကုန်နီးပါး လိုးခဲ့ ပြီး ညဘက်ကျတော့ လင်တော်မောင်ကိုသိန်းစိုး၏ အလိုးကို တညလုံး ဝက်ဝက်ကွဲမျှ ခံခဲ့ရလေရာ ‘ဒေါင်း’ နေရှာလေပြီ။ အနားယူဘို့ လိုအပ်နေသေးသည်။

ခင်ငြိမ်းဆင့်မှာမူ ယမန်နေ့ကလည်း ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့်အောင်မင်း လိုးတာပဲ ချောင်းကြည့်ခဲ့ရပြီး တခါ ညကျပြန်တော့ ခဲအိုတော်နှင့်အစ်မတို့ ခါတိုင်းနှင့်မတူ ထူးထူးကဲကဲ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း လိုးကြသံ များကို နားထောင်နေခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ စိတ်တွေ အထူးပင်နိုးကြွနေသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်မင်း စားပြီးသည်နှင့်ပင် ခင်ငြိမ်းတင့်တို့လင်မယားအိပ်ခန်းထဲသို့ အောင်မင်းကို ဦးဆောင် ဝင်ခဲ့လေ၏။ အောင်မင်းအဖို့လည်း မနေ့က ခင်ငြိမ်းတင့်ကို အပြတ်သမထားသည်ဖြစ်ရာ သည်နေ့တော့ ခင်ငြိမ်း ဆင့်ကို တလှည့်ဖြုတ်ချင်နေသည်မို့ ခင်ငြိမ်းတင့် နားလိုမှုကို ဘာမှ စောဒက မတက်တော့ပါ။

ဆန္ဒတွေပြင်းပြနေသော ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် အောင်မင်းကို လက်ဆွဲကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဦးဆောင် ဝင်လာခဲ့၏။ အထဲရောက်သည်နှင့် ခင်ငြိမ်းဆင့်က အောင်မင်းကိုဖက်ကာ နှုတ်ခမ်းချင်းဖိကပ် နမ်း စုပ်လေတော့သည်။ အာသာ ငမ်းငမ်းကို နမ်းခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တကယ်ကတော့ အောင်မင်းနှင့်ခင်ငြိမ်းတင့် မငြိမ်မတည်းက ငြိနေခဲ့ရသည့် ‘ဖောက်သည်’ များဖြစ်ရာ ရှက်ရွံ့နောက်တွန့်နေစရာ မလို။ ပွင့်လင်းရဲတင်းစွာ လုပ်လိုရာ လုပ်နိုင် လေသည်။ ရမက်ဇောတွေ ထန်နေသော ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ခပ်ကြမ်းကြမ်းကို နမ်းလေ၏။ သူမ၏ လျှာလေးကို ထိုးထုတ်သည်။ အောင်မင်းက အလိုက်သိစွာ ပါးစပ်ကို ဟပေးထား၏။ ခင်ငြိမ်းဆင့်က အောင်မင်း ပါးစပ်ထဲ သူမလျှာလေးကို ထိုးသွင်းကလိသည်။ အောင်မင်းက မိမိပါးစပ်ထဲရောက်လာ သော ခင်ငြိမ်းဆင့် လျှာလေးကို အသာစုပ်နေ၏။ တကယ်တော့ ဒီလို လျှာခြင်းထိုးကလိ နမ်းစုပ်မှု ကို အောင်မင်းကပင် ဒီကောင်မလေးကို သင်ပေးထားခဲ့ခြင်းပါ။ ...

လျှာခြင်းထိုးကလိ နမ်းစုပ်ရင်းမှပင် ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် အောင်မင်း၏ အကျီကြယ်သီးများကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖြုတ်သည်။ ကြယ်သီးများပြုတ်ပြီး ရှပ်အကျီပွင့်ထွက်သွားသောအခါ အောင်မင်းရင်ဘတ် ကို လက်ဝါးနုနုလေးများဖြင့် ပွတ်သပ်သည်။ အောင်မင်းသည် အတွင်းခံစွပ်ကျယ်တွေ အောက်ခံ ဘောင်းဘီတွေ ဘယ်တော့မှမဝတ်တတ်သူမို့ ရှပ်အကျီ ဟသွားသည်နှင့် ရင်ဘတ်က ဟင်းလင်း ပင် ပေါ်လာလေ၏။

ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် အောင်မင်းပုဆိုးကိုလည်း ဆွဲချွတ်ပြစ်လိုက်သည်။ ပုဆိုးကွင်းလုံးပုံကျ သွားသည်နှင့် ဗလာကျင်းသွားသော အောင်မင်း၏အောက်ပိုင်းမှ ဖင်မည်းမည်း ကြီးများကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်ဖြစ်ညစ်သည်။ အောင်မင်းကိုယ်လုံးက ကြွက်သားတွေနှင့် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ်ဖြစ်ရာ ဖင်ကြီးများကလည်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် ကိုင်လို့ကောင်းသည်။

အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းဆင့် ဦးဆောင်ခေါ်ရာ အလိုက်သင့်လိုက်ပါရင်း အသာဇိမ်ခံနေလေ၏။ ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့် ငြိပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူ့စိတ်တွေက ခင်ငြိမ်းတင့်အပေါ် ပိုသာယာနေမိခဲ့သည်။ ဟိုအရင် ခင်ငြိမ်းဆင့်နှင့်စိတ်တိုင်းကျ ရှေ့ရောနောက်ပါ လိုးနေချိန်ကတည်းက ရင်ထွားထွား ဖင်ကားကား ခင်ငြိမ်းတင့်ကို ဘယ်လိုများ ရအောင်လိုးရပါဟု အကြံထုတ်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

နားပါးသော ကိုသိန်းစိုးသည် အိပ်ခန်းထဲမှ လူနှစ်ယောက်အသက်ရှူသံများကို စ ကြားရသည်။ သို့သော် အသက်ရှူသံမှလွဲပြီး တခြားဘာသံမှမကြားရသေး။ လိုးသံဆော်သံတွေလဲ မကြားရ၊ နမ်းသံစုပ်သံတွေလဲ မကြားရ။ ဘာတွေလုပ်နေကြသနည်း ... ။ အရမ်းကိုသိချင်လာသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးဝနားသို့ ကိုသိန်းစိုး ရောက်လေပြီ။

အိပ်ခန်း တံခါးက ပိတ်မထား၊ ခန်းဆီးတော့ ချထားသည်။ ခန်းစည်းက သေသေသပ်သပ် မရှိ။ အထူးတလည်အားမထုတ်ရပါပဲနှင့် အိပ်ခန်းထဲ အလွယ်ပင်ချောင်းကြည့်လို့ ရသည်။

နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီး၏ စောင်းတနေရာတွင် အောင်မင်းထိုင်နေ၏။ အောင်မင်းကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားမရှိ။ .. လီးကြီးကလဲ မတ်ထောင်လျက်။

ခုတင်ရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသူကား .. ကိုသိန်းစိုးထင်ထားသလို သူ့မိန်းမ ခင်ငြိမ်း တင့် မဟုတ်ပဲ ခယ်မချောလေး ခင်ငြိမ်းဆင့် ပါတကား ..... ။

ကိုသိန်းစိုး အတော်ပင် အံ့ဩသွားရသည်။ မျက်လုံးကိုဖြိုကာ သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ .. မမှားပါ .. ခင်ငြိမ်းဆင့်မှ ခင်ငြိမ်းဆင့် အစစ်။ ညီအမနှစ်ယောက်စလုံးကို အပိုင်ကိုင်ထားနိုင်သော အောင်မင်းကို အားကျသလိုလို မနာလို သလိုလိုဖြစ်သွားရတော့သည်။ သူ့ခယ်မချောကို သူမှ မကြံ ရသေးခင် သူကောင့်သားက ဦးနေပြန်ပြီကော ... ။

သို့ပေမယ့် သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့ ဒါသည် ခင်ငြိမ်းဆင့်ကို မိမိလည်း စိတ်ကြိုက် လိုးနိုင်ဆော်နိုင်တို့ အခွင့်အလမ်းကြီး ပွင့်နေခြင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည့် အခါတွင်တော့ ကိုသိန်းစိုး အောင်မင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိသလိုလို။ ..

ကိုသိန်းစိုးချောင်းကြည့်ချိန်တွင် ခင်ငြိမ်းဆင့်က သူမကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်တွေကို ချွတ်ခွာချနေချိန်ဖြစ် သည်။ ကိုသိန်းစိုးအနေဖြင့် ခယ်မချော အဝတ်ချွတ်ပုံကို အစမှ စတင်ကြည့်မြင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် အာဂျီနိုမိုတို စာတမ်းပါ တီရှပ်အဖြူရောင်နှင့် တက်ထရွန်ထမီနက်ပြာရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ ပထမဆုံး တီရှပ်ကို အောက်နှုတ်ခမ်းစကိုကိုင်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲမ တင် ချွတ်သည်။ အောင်မင်းမရိုးမရွ ဖြစ်စေရန် ခင်ငြိမ်းဆင့်က တတ်နိုင်သမျှ ခပ်ဖြေးဖြေးလေး ဆွဲချွတ် ခြင်း ဖြစ်၏။ တီရှပ် အပေါ်သို့ကြွတက်သွားမှုနှင့်အတူ အတွင်းခံဝတ်ထားသော ခင်ငြိမ်းဆင့်၏ အပေါ်ပိုင်းလေးက တဖြေးဖြေးပေါ်လာသည်။ ရှေ့မှထိုင်ကြည့်နေသော အောင်မင်းသာ မက ချောင်း ကြည့်နေသော ကိုသိန်းစိုးပါ စိတ်လှုပ်ရှားစရာဖြစ်လို့နေရ၏။ ခင်ငြိမ်းဆင့် ဝတ်ထားသည်က အတွင်းခံဇာဘော်လီ။ .. ခါးတိုပုံဆန်း ဘော်လီလေးဖြစ်ရာ ထမီထက်ဆင်နှင့် ဘော်လီအောက်နားစ အကြားတွင် ခါးသားလေးက လက်သုံးလုံးသာသာလောက် ပေါ်နေ၏။ ပေါ်နေသော ခါးသားလေး များက ဝင်းအိနေကြသည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ချွတ်ပြီးသောတီရှပ်ကို အောင်မင်းမျက်နှာဆီ

ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်၏။ အောင်မင်းက ရီပြီး ဆီးဖမ်းကာ သူ့ဘေးနား ခုတင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ဇာဘော်လီကို ဆက်ချွတ်၏။ နောက်ကျောချိတ်တပ် အမျိုးအစားဖြစ်လေရာ သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ နောက်ကျောချိတ်များကို ဖြုတ်သည်။ ..

ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ရိုးရိုးဖြုတ်နေခြင်းမဟုတ်။ .. ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာပေးလေးနှင့် ညုတုတု မျက်စလေးချီကာ တဖြည်းဖြည်းချင်းဖြုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော အောင်မင်းက ခင်ငြိမ်းဆင့်၏ ညုတုတု အမူအယာလေးများကို အကုန်မြင်ရသည်။ နောက်ဖက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ကိုသိန်းစိုးမှာမူ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သို့ပေမယ့် ဇာဘော်လီနောက်ကျောချိတ်များ ဖြုတ်နေပုံကိုတော့ အသေအချာမြင်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းဖြုတ်နေခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ချိတ်တခုဖြုတ်သွားလေတိုင်း ကိုသိန်းစိုးရင်ထဲ တခါ ဒိန်းကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားရလေသည်။ နားထဲတွင် ဘော်လီချိတ်ဖြုတ်သွားသံ ထောက်ကနဲ ထောက်ကနဲကိုပင် ပီပီသသ ကြားနေရသလို ခံစားရလေ၏။ ချိတ်တခုဖြုတ်သွားလေ .. ဘော်လီက ပိုလျော့ရဲရဲဖြစ်လာလေ .. ခင်ငြိမ်းဆင့်၏ ပြည့်တင်းလှပသော အသားစိုင်တို့က ပိုပြီး ပေါ်လာလေလေ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ခယ်မလေးကို အရချိုင်လိုနေသော ကိုသိန်းစိုးသည် ခင်ငြိမ်းဆင့်၏ ဇာဘော်လီချိတ်ဖြုတ်နေပုံကို

သေသေချာချာပင် ကြည့်နေမိသည်။ သူ့လီးကြီးကလည်း ပုဆိုးအောက်မှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်လာနေပြီ။

ဇာဘော်လီနောက်ကျောချိတ်များ အကုန်ပြုတ်သွားလေပြီ။ ..

ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ဇာဘော်လီကို အသာဆွဲခွာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းပစ်ပလိုက်သည်။ သည်တော့ ကိုယ်ကို လှည့်ပြလိုက်သလိုဖြစ်ကာ လှပဝင်းအိသောနို့အုံလေးများကို ကိုသိန်းစိုးပါ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရ၏။

ခင်ငြိမ်းဆင့်က ထမီလေးကို ဆက်ချွတ်သည်။

ဇာဘော်လီတုန်းက ဖြေးဖြေးလေး အချိန်ယူကာ ချွတ်ခဲ့သော ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် ထမီကျတော့ ချွတ် ချလိုက်သည်မှာ မြန်မှမြန်။ .. ဖြုတ်ဆို ကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ချွတ်ပြီးသွားသည်နှင့် စွေ့ကနဲဆို ခုတင်ပေါ်လှမ်းတက်သွားပါလေတော့သည်။ သူမသည် ကိုယ်လုံးတီးတော့ မဖြစ်သေးပါ။ ပင်တီဘောင်းဘီဖြူလေးတော့ သူမခါးတွင် ရှိနေပါသေးသည်။

အောင်မင်းက ဝတ်လစ်စလစ်ဖြစ်လုနီးပါး ခင်ငြိမ်းဆင့်ကိုယ်လုံးလေးကို အားရပါးရပင် ဆီးကြို ပွေ့ ဖက်လိုက်၏။ နှစ်ယောက်သား ထပ်လျက် ခုတင်ပေါ် လဲကျသွားကြလေသည်။

ခင်ငြိမ်းဆင့်အဝတ်ချွတ်တာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်နေမိသော ကိုသိန်းစိုးသည် သူ့ လက်ထဲကိုင်ထားသော ကင်မရာကိုပင် မေ့လျော့နေမိခဲ့၏။ အခုမှ သတိရသွားကာ ခုတင်ပေါ်လဲကျ နေသော အောင်မင်းနှင့်ခင်ငြိမ်းဆင့်ကို အသေအချာလှမ်းချိန်သည်။ ရိုက်ကွင်းကောင်းသွားသည်နှင့် ရိုက်ယူရန် အသင့်ပြင်သည်။ ကင်မရာက အကောင်းစားဖြစ်သဖြင့် အတန်အသင့်အလင်းရောင်လေး ရှိနေလျှင်ပင် ဖလက်ရှိုမီး မသုံးပဲ ပုံကောင်းကောင်းပေါ်အောင် ရိုက်ယူနိုင်ပါ၏။

အောင်မင်းက ခုတင်ပေါ်တွင် ခင်ငြိမ်းဆင့်ကို ပက်လက်လေးဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကိုသိန်းစိုးသည် ခင်ငြိမ်းဆင့်၏နို့အုံရင်သားများကို သေသေချာချာနှင့်ကြာကြာ မြင်ခွင့် ရ သွားလေ၏။ လက်ထဲမှ ကင်မရာကို ဇွန်းမိ ဆွဲကာ ခင်ငြိမ်းဆင့်ရင်သားများကို ဆွဲယူချိန်လိုက်ရာ ပီပီပြင်ပြင် အနီးကပ်ကြည့်နေသည့်ပမာ မြင်ရလေပြီ။ .. ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် သူ့အစ်မ ခင်ငြိမ်းတင့် လောက်တော့ ရင်သားထွားထွားကြိုင်းကြိုင်းကြီး မဟုတ်လှ။ သို့ပေမယ့် သူ့အရွယ်နှင့်သူ ကြည့်လို ကောင်းစွာ မို့မို့ဝန်းဝန်းရှိလေသည်။ နို့သီးခေါင်း နီနီလေးနှစ်ခု ငေါက်တောက်ထောင်နေပုံက ဖြင့် မြင်သူ အသည်းယားစေလောက်ပါ၏။ အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းဆင့်နို့အုံနှစ်ခုကို ဘယ်ညာ စုံကိုင် ကာ ခပ်တင်းတင်းညှစ်သည်။ လက်ချောင်းများကြားမှ နို့အုံသားလေးတွေပင် ပြုထွက်လာရအောင်ကို ခပ်တင်းတင်းညှစ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကိုသိန်းစိုး ရင်တွေတုန်လာသည်။ ထိုသို့ အပီအပြင်နို့ညှစ်နေပုံကို တပုံရအောင် ရိုက်ယူထားလိုက်၏။

အောင်မင်းက ဘယ်ဘက်နို့သီးခေါင်းလေးကို အသာကုန်းပြီး လျှာနှင့်ရက်ပေးသည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့် တဟင့်ဟင့်ဖြစ်လာ၏။ နဂိုချန်သောနို့သီးခေါင်းလေးများက တင်းမာကာ ထောင်တက်လာလေသည်။ အောင်မင်းသည် လေးငါးဆယ်ချက်ခန့်လျက်ပေးပြီးနောက်တွင်တော့ ထောင်တက်ချွန်ကော့နေသော နို့သီးလေးကို ပါးစပ်ဖြင့်ကုန်းဟပ်ကာ အားရပါးရရှိလေ၏။ ခင်ငြိမ်းဆင့် ရင်လေး ကော့တက် လာ သည်။ .. အောင်မင်းဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် ထိုးကိုင်ပွတ်ဆွဲသည်။ ..

‘ အားပါးပါး ... ကိုကိုရဲ့ ။ .. စို့စမ်းပါရင့် .. အားရပါးရရှိစမ်းပါ။ အာ .. ဟာ ဟာ ... စို့ စို့ .. နှစ်ဖက်လုံးကိုစို့ပါ ကိုကိုရဲ့။ .. ညှစ်လဲညှစ်ပေးဦးလေ .. ခုနတုန်းကလို ... အင်း ဟင်း ဟင်း ’ ပါးစပ်မှလည်း အသာငမ်းငမ်း ရမက်ပြင်းပြင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုမိလေပြီ။

နို့အုံနှစ်ခုကို တလှည့်စီပြောင်းစို့လိုက် ကျန်တဖက်မှ နို့သီးခေါင်းထိပ်လေးကို လက်ညှိုးလက်မ နှင့် ပွတ်ခြေလိုက်လုပ်ပေးနေရင်းက ပင် ခင်ငြိမ်းဆင့်ပင်တီလေးကို အောင်မင်း လှမ်းဆွဲချွတ်လိုက်ပြန်၏။ ခင်ငြိမ်းဆင့်ကလည်း အလိုက်သင့်ပင် ဖင်ဆုံကြီးအသာကော့ပေးလေတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ နှင့်ပင် ကျွတ်သွားလေသည်။ အခုတော့ ခင်ငြိမ်းဆင့် ဝတ်လစ်စလစ် ကိုယ်တီးလုံး ဖြစ်သွားပေပြီ။

အောင်မင်းက ပင်တီချွတ်ပေးပြီးသည်နှင့် ခေါင်းကိုအောက်စိုက်ကာ ခင်ငြိမ်းဆင့်စောက်ပတ်လေးကို လှမ်းရက်တော့၏။ အောင်မင်းခေါင်းက ပေါင်ကြားထဲတိုးဝင်သွားသည်မို့ ကိုသိန်းစိုးမှာ ခယ်မ လေး စောက်ပတ်ကို ကြာကြာမမြင်လိုက်ရပါ။ ဖြတ်ကနဲမြင်လိုက်ရသည်လေးကပင် မို့မို့ဖောင်းဖောင်း နှင့် အတော်ရင်ခုန်စေပါ၏။

အောင်မင်းက ချက်ခြင်းတန်း မရက်သေး။ .. နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို အသာဖြိုကာ လေခပ်ပြင်းပြင်း တချက်နှစ်ချက် မှုတ်သွင်းလိုက်သေးသည်။ ခင်ငြိမ်းတင့် ဖင်ဆုံကြီး ကြွတက်ပြီး တုန်သွား၏။ လေ တွေက သားအိမ်ထဲထိတောင် ရောက်သွားသလားမှတ်ရအောင်ကို အောင်မင်းမှုတ်အားက ကောင်းလှ ပေသည်။ ပြီးတော့မှ စောက်ပတ်ရက်ခြင်းလုပ်ငန်းစလေတော့၏။ ပထမဆုံး ပတ်လည်တွင် ပေါက် နေသောအမွှေးနုလေးများကို ဖိရက်ပေး၏။ ထို့နောက်မှ နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို ဆွဲဖြိုကာ ပြူးထွက် လောလေသော စောက်ခေါင်းထဲသို့ လျှာကို ဇောင်းတိုက်သွင်းကာ ရက်ပေးသည်။ အဖုတ်ပေါ်တွင် လျှာကို ပြားလိုက်ကပ်ပြီးတော့လဲ အားရပါးရ ရက်တင်ပေးသေး၏။ တပျပ်ပျပ် အသံတွေ ဆူညံနေ တော့သည်။

ကိုသိန်းစိုးအနေဖြင့်တော့ ရက်နေမှုကို သေသေချာချာ မမြင်ရပါ။ သို့ပေမယ့် ခင်ငြိမ်းဆင့်၏ ပေါင် ကြားတွင် အောင်မင်းမျက်နှာကြီး ကပ်လျက် ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပုံ၊ .. ခင်ငြိမ်းဆင့် ဖျတ်ဖျတ် လူးနေပုံ နှင့် တပျပ်ပျပ်အသံတွေကိုတော့ ကောင်းကောင်းမြင်ရ၊ ကြားရသည်။ ကိုသိန်းစိုးသည် ခုထိ တခါမှ အဖုတ်မလျက်ဖူးသေးပေ။ ဒီညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အဖုတ်လဲ ရက်ပေးရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲ တေးထားလိုက်လေ၏။

ခင်ငြိမ်းဆင့်အဖုတ်ကြီးကတော့ အောင်မင်းအပီအပြင်ရက်ပေးနေမှုကြောင့် ဖောင်းသထက်ဖောင်းကာ စောက်ရည်ကြည်လေးတွေလဲ ယိုကျလာလေပြီ။ အောင်မင်းက ယိုကျလာသော စောက်ရည်ကြည်များ ကို အငမ်းအရပင် လျှာဖြင့်သိမ်းကာ စုပ်ယူသောက်မျိုချနေ၏။ စောက်ရည်ကြည်နံ့မွှေးမွှေးလေးများ က အောင်မင်းကို ကာမအားပိုတိုးလာစေသည်။ စုပ်တာရက်တာ ပို အသက်ပါလာစေလေသည်။ စောက်ပတ်ရက်ပေးခြင်းသည် မိန်းမများကို ထွန်ထွန်လူးအောင်ပင် ရမက်ဇောထန်လာစေသော အကောင်းဆုံးနည်းတစ်ခုဖြစ်သည်ကို အောင်မင်းကောင်းကောင်းသိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်းပဲ သူနှင့် ‘ဖြစ်’ သော မိန်းမမှန်သမျှ စောက်ပတ်ကို အပီရက်ပေးနေကြဖြစ်သည်။ ယခုလည်း ခင်ငြိမ်းဆင့် မှာ အောင်မင်း၏ ရက်ရက်ရောရော ရက်ပေးနေမှုကြောင့် ကာမဆိပ်တွေ ငယ်ထိပ်ထိ တက်နေရ လေပြီ။ သူမဖင်ဆုံကြီးသည် မွေ့ယာထက် တတောင်လောက်ပင် မြောက်ကြွတက်လာနေလေ၏။ ခေါင်းလေးကတော့ ဘယ်ညာယမ်းခါနေသည်။ စောက်စေ့လေးကတော့ ပြူးထွက်လာနေသည်သာ မက တဆတ်ဆတ်ပင် တုန်နေသေး၏။ အောင်မင်းက ထိုစောက်စေ့လေးကို လျှာဖျားနှင့် ဖိကာ ဝိုက်ကာ ရက်ပေးပြန်သည်။ သူသည် တက်မလိုးသေးခင် စောက်ပတ်ရက်ပေးခြင်းဖြင့်ပင် ခင်ငြိမ်း ဆင့်ကို တချိ ‘ပြီး’ အောင် လုပ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် အဓိက အကြောဆုံ ဖြစ်သော စောက်စေ့ကို အပီအပြင်ပင် ရက်လေသည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ .. ။ ဘလောင်ဆူဝေလာသော ရမက်ဇောတို့ကို ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ .. ။

‘အား ... ဟင့်ဟင့် ။ ရက်ပါ ကိုကိုရဲ့ ... စုပ်လဲစုပ်စမ်းပါ ... အောင်မယ်လေးလေးလေးနော် ... ကျွန်မ ပြီး တော့မယ်ရှင် .... စုပ် စုပ် ... အစေ့ကို နာနာစုပ်စမ်းပါရှင် ..... ဟီး .. ရှိုး ... ’ နောက်ဆုံးတော့ ခင်ငြိမ်းဆင့်တစ်ယောက် တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တွန့်လိန်ကော့ပျံပြီး ‘ပြီး’ သွားရလေတော့သည်။ စောက်ပတ်ထဲမှ စောက်ရည်ကြည်တွေ ဒလဟော ထွက်ကျလာရာ အောင်မင်းက မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူသောက်မျိုဖြစ်လိုက်သည်။

အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းဆင့် စောက်ပတ်လေးကို အသာခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်ပြီး ရက်ပေးနေ၏။ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေသာ ခင်ငြိမ်းဆင့် ငြိမ်သက်သွားမှပင် ပေါင်ခွကြားမှ မျက်နှာခွာတော့သည်။ ထို့နောက် အိပ်ယာပေါ်လှဲချသည်။ သူ၏ ငပဲချောင်းကြီးက မိုးမျှော်လျက် ... ။ ‘ကဲ ... အခု ဆင့်ဆင့် စုပ်ပေးရမယ့် အလှည့် ရောက်ပြီ ... ’ အောင်မင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက်၏။

ခင်ငြိမ်းဆင့် လှဲနေရာမှ အားယူ ကုန်းထသည်။ အောင်မင်း ခါးဘေးနားတွင် ဒူးထောက်ကာ အသာ ထိုင်ချသည်။ အောင်မင်းလီးတံကြီး အရင်းကို ညာလက်ဖြင့် အသာဆုပ်ကိုင်သည်။ ဘယ်လက်က ဂွေးဥများကို အသာပွတ်သပ်ပေးသည်။ သူမမျက်လုံးလေးများက မှေးစင်းလျှက် လီးချောင်းကြီးကို မက်မောမှု အပြည့်ဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

ကိုသိန်းစိုးသည် ကင်မရာကို အသာချိန်ရင်း မြင်ကွင်းအကောင်းကို စောင့်နေသည်။ ခင်ငြိမ်းဆင့်ခေါင်းလေးက အောက်သို့ စိုက်ကျလာ၏။ သို့ပေမယ့် ကိုသိန်းစိုးထင်နေသလို မဟုတ်ပဲ အောင်မင်းလီးတံကြီးကို မစုပ်သေး။ .. ဂွေးဥတလုံးကို ဖမ်းဟပ်လိုက်ကာ ပြုတ်ကန်မြည်အောင်စုပ်ပေး လိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ပါးစပ်ထဲဝင်လာသော ဂွေးဥကို လျှာဖြင့်လည်း အသာပတ်ကာ ရက်ပေး နေသေးသည်။ လီးတံအရင်းတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကတော့ ဝှင်းတိုက်သလို အသာလှုပ်ရှား ပေးနေလေ၏။ အတော်ကြာတော့ ပါးစပ်ထဲမှ ဂွေးဥကိုထုတ်ပစ်ပြီး နောက်တလုံးကို အလားတူ စုပ် ပေးပြန်သည်။ သည်တခါတော့ ဂွေးဥကို သွားဖြင့်ပါ မနာမကျင် တဇတ်ဇတ် ကိုက်ပေးနေသေး၏။ ဂွေးဥနှစ်လုံးကို တဖက်စီပြောင်းကာ အတော်ကြာ စုပ်ပေး ရက်ပေး ကိုက်ပေးနေပြီး နောက်တွင်မူ ခင်ငြိမ်းဆင့် ပါးစပ်က လီးတံအချောင်းကြီးဘက် ရောက်လာပြန်လေသည်။ အရင်းဘက်မှ စတင်ကာ လျှာလေးနှင့်ထိပြီး ရက်လာပေးသည်။ လျှာသည် လီးတံထိပ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာလေ၏။ အောင်မင်း အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေရသလို ကိုသိန်းစိုးလည်း ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေလေသည်။ ဓာတ်ပုံတွေလည်း ကျကျနန ရိုက်ယူသည်။ ဂွေးဥတွေ စုပ်နေတုန်းက တပုံ ... အခု လီးတံလုံးပါတ် ကို ရက်ပေးနေပုံက တပုံ .. ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခင်ငြိမ်းဆင့်က အပေါ်ဘက်သို့ တက်လာသည်။ နီရဲပြဲလန်နေသော လီးဒစ်ကြီးကို လျှာဖြင့်ပတ်ကာ ရက်ပေးနေပြန်သည်။ လီးတန်ဒစ်ထိပ်မှ သုတ်ရည်ထွက်ရာ ဟတတ အပေါက်လေး ကိုတော့ လျှာဖျားလေးဖြင့် ကျကျနန ဖိထိုးထည့်သည်။ .. မကြာမီ အောင်မင်း လီးတံကြီးကော ဂွေးဥတွေပါ တံတွေးတွေဖြင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုလာတော့သည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင် ခင်ငြိမ်းဆင့်သည် အောင်မင်း လီးတံကြီးကို ပါးစပ်ထဲ အကုန်ဝင်သွားသည် အထိ ဆတ်ကန် ဖမ်းကာ ဟပ်ထည့်လိုက်ပြီး အားရပါးရ အာခေါင်ခြစ်ကာ စုပ်ထည့်ပေးလိုက်၏။ ‘အား ..... တယ်ကောင်းကွာ ... စုပ်စုပ် .. အားရပါးရ ဆက်စုပ်စမ်း ဆင့်ဆင့် ..’

အရသာအပြတ်တွေ့သွားသော အောင်မင်းက ခင်ငြိမ်းဆင့် ဆံပင်တွေကို ခပ်နာနာလှမ်းဆွဲကာ ပြော လိုက်၏။ သူ့ခါးနှင့် ခြေထောက်တွေ အကြောဆွဲကာ တွန့်လိမ်သွားကြသည်။

ကိုသိန်းစိုးကလည်း ခင်ငြိမ်းဆင့် လီးတံကြီးတခုလုံးဝင်အောင် အပီအပြင် စုပ်ပေးနေပုံများကို တပုံပြီးတပုံ ဆက်တိုက်ရိုက်ယူနေ၏။

လီးတံတချောင်းလုံး ပါးစပ်ထဲရောက်အောင်စုပ်သည့်အခါ ဒစ်ထိပ်ကြီးက ခင်ငြိမ်းဆင့်အာခေါင်ကို ထိမိထောက်မိလေသည်။ တချက်တချက် အန်မလိုပင် ပျို့ပျို့တက်သွားရ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ပါးစောင်ထဲမှာ ထိုးတက်လာသော ဖိအားက လီးတံကြီးကို ဖိညှစ်လေသဖြင့် အောင်မင်း ထွန်ထွန် လူးရပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုခံစားမှုမျိုး မကြာမကြာရအောင် သူ့လီးတံကြီးကို ခင်ငြိမ်းဆင့် အာခေါင်ထိုးမိသည်အထိ ကော့ကော့ဆောင့်တင်ပေး၏။ ခင်ငြိမ်းဆင့်ခေါင်းလေးကတော့ တခါခါ ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

ငါးမိနစ်ခန့်မျှ အားရပါးရ လီးစုပ်ခံပြီးနောက် အောင်မင်းက ခင်ငြိမ်းဆင့် ခေါင်းလေးကို အသာဆွဲ ဖယ်လိုက်၏။ စုပ်ပေးနေသော လီးချောင်းကြီးက တံတွေးတွေ အရွဲသားဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ ထွက်လာ လေသည်။

‘ လိုးတော့ မလိုလား ကိုကို ... ’
ခင်ငြိမ်းဆင့်က မျက်စလေးချိုပြီး မေးပြန်သည်။
‘ အေး ... ချတော့မလို့ .. ’
‘ ဘယ်အပေါက်ကို အရင်ချမှာလဲ .. ’

ခင်ငြိမ်းဆင့်အမေးစကားကို ကိုသိန်းစိုး ရုတ်တရက် နားမလည်၊ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားမိသည်။ မိန်းမတွေမှာ ချစ်ရာ ဘယ်နှစ်ပေါက်များ ပါလို့လဲ ... ။

‘ ဆင့်ဆင့်ကကော ဘယ်အပေါက် အရင်အလိုးခံချင်လဲ .. ပြောလေ ’

‘ ဒါဆို ဖင်အရင်ခံချင်တယ် ကိုကို ရာ .... ။ ဖင်ချပေးနော် .. ’

‘ ဖြစ်တယ်လေ ... ကုန်းလိုက်စမ်း လေးဘက် .. ’

ကိုသိန်းစိုး မျက်လုံးပြူးရလေပြီ။ ဖင်ကိုလိုးမယ် ဆိုပါ့လား ... ။

အစတုန်းက မိန်းမတွေတွင် စောက်ပတ်တခုသာ လိုးလို့ရသည်ဟု ကိုသိန်းစိုး သိရှိနားလည်ထားခဲ့၏။ ခင်ငြိမ်းတင့်နှင့်အောင်မင်း ဖြစ်နေကြသည်ကို ချောင်းကြည့်မိတော့မှ အောင်မင်းလီးကို ခင်ငြိမ်းတင့် ပါးစပ်နှင့် စုပ်ပေးတာ မြင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ လီးကို မိန်းမ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ထိုးသွင်းကာ လိုးလို့ ရကြောင်း အသိတခုတိုးခဲ့ရ၏။ ဟော ... အခု နောက်ထပ် တမျိုး အထူးအဆန်း ကြားရပြန်လေပြီ။ ဖင်ကို လဲ လိုးလို့ ရသတဲ့ .. အံ့ရော အံ့ရော ။

ဒီလိုဆိုတော့ မိမိ ဇနီးချောလေး ခင်ငြိမ်းတင့် ဖင်ကိုရော အောင်မင်း လိုးနေလေသလားဟု တွေးမိ ပြန်သည်။ ... ဒီလူ နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ငြိမ်းတင့်ကိုလဲ ဖင်ချပြီးသား နေမှာပါပဲ။ ...

ကိုသိန်းစိုး စိတ်မကောင်းသလိုလို ဖြစ်မိသည်။ ရမက်ဇောတွေလဲ ထန်လာမိသည်။ .. တွေ့ကြဦးမှာ ပေါ့ တင့်တင့် ရယ် .... ။ တောက် ...

ခင်ငြိမ်းဆင့်ကတော့ ဖင်လိုးခံရန် အသင့်ပြင်လေပြီ။

ခုတင်ပေါ် လေးဘက်ထောက်ကာ ကုန်းပေးလိုက်လေ၏။ ဖင်လိုးမည့် ငနဲသား လီးကြီး တဝင့်ဝင့်နှင့် ခယ်မလေးနား တိုးကပ်သွားသည်ကို ခဲအိုဖြစ်သူကိုသိန်းစိုးတယောက် အသည်းတအေးအေးဖြင့် သာ ကြည့်နေမိတော့သည်။ မိမိလည်း ခင်ငြိမ်းတင့်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဖင်လိုးပစ်ရဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက တေးကာ အံ့ကြိတ်နေမိလေသည်။

‘ ဆီ မပါဘူးလား ကိုကို ရဲ့ ... ’

ဖင်လိုးခံရန် အသင့်လေးဘက်ကုန်းထားပေးရာမှ ခင်ငြိမ်းဆင့်က ခေါင်းလေးငဲ့ကာ မေးလိုက်သည်။

‘ ကုန်နေတာ ထပ်မဝယ်ရသေးဘူး ဆင့်ဆင့်ရဲ့ ... မြို့ထဲက ဆေးဆိုင်ကြီးတွေမှာမှ ရတာ။ ...

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ... တံတွေးရှိသားပဲ ... တံတွေးဆွတ်မှာပေါ့ ’

‘ အင်း ... ပြီးရော .. ဒါဆိုလဲ တံတွေးဆွတ်ပြီး ချ .. ’

‘ စိတ်ချပါ ဆင့်ဆင့် ရာ .... ဒီအတိုင်းကြီးတော့ မချပါဘူး စိတ်ချ ... ဟဲဟဲ ’

အောင်မင်းက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ရင်း ခင်ငြိမ်းဆင့် ဖင်နှစ်ခြမ်းကို ကျကျနန ဆွဲဖြလိုက်သည်။ စူစူလေး ပေါ်လာသော ဖင်ဝ ခရေပွင့်လေးပေါ်သို့ တံတွေးတွေ ပြစ်ကနဲထွေးချလိုက်၏။ တံတွေးများ သည် အမြှုပ်တစ်စီနှင့် ဖင်ဝတွင် ခနတင်နေကြသေးသည်။ ပြီးမှ အောင်မင်းက ဖင်ကို ပိုဆွဲဖြလိုက်မှ ဖင်ခေါင်းပေါက်ထဲ အသာလျှောဝင်သွားကြ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ အောင်မင်းသည် ခင်ငြိမ်းဆင့် ဖင်ဝသို့ သူ့လီးကြီးကို တွေ့လေပြီ။

တော့တော့သွင်းသွင်း ဆိုသလိုပင် ဖိထိုးချလိုက်ရာ တံတွေးတွေရွှဲနေသော ဖင်ဝလေးထဲသို့ လီးဒစ်ကြီး မြုပ်ဝင်သွားသည်။ ခုနက ခင်ငြိမ်းဆင့် အပီစုပ်ပေးထားသဖြင့် လီးတံကြီးကလည်း တံတွေးများ ရွှဲ နေလေရာ ဖင်ရောလီးပါ ချောမွတ်နေသည်မို့ အဝင်က သိပ်တော့ မခက်ခဲပါ။ သို့ပေမယ့် ဖင်ပေါက် ပီပီ စောက်ပတ်လိုမဟုတ်ပဲ ကျဉ်းလှသဖြင့် လီးတိုးဝင်လာသောအခါ ဖင်လိုးခံသူတို့ထုံးစံအတိုင်းပင် ခင်ငြိမ်းဆင့် နာကြင်မှုဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားရလေသည်။

‘ အာ့ ... ကျွတ်ကျွတ် .. နာတယ် ကိုကိုရ ။ ဖြည်းဖြည်း .... ဖြည်းဖြည်း .... ဟင့်ဟင့် ’

ပါးစပ်မှ ညည်းသံလေးထွက်ရင်း ခင်ငြိမ်းဆင့် ခေါင်းလေး မော့တက်သွားရသည်။

အောင်မင်းကတော့ ‘ ခေါင်းဝင်လျှင် ကိုယ်ဆန့်သည် ’ ဆိုသော စကားလိုပင် ဒစ်ကြီးမြုပ်သွားပြီးပြီ ဖြစ်သော သူ့လီးကြီးကို တချောင်းလုံးဝင်အောင် ဆက်ကာဆက်ကာ ဖိထိုးသွင်းနေလေသည်။ အလိုး ခံဘူးနေကျဖင်ပေါက်ဖြစ်သဖြင့် ကြပ်သည်ဆိုသည့်တိုင်ဖိထိုးသွင်းလိုက်တိုင်း လီးကြီးက တထစ်ပြီး

တထစ် တိုး၍ ဝင်သွားလေသည်။

‘ အမယ်လေး .... သိပ်မကြမ်းနဲ့ဦးလေ ကိုကိုရဲ့။ ဖင်ထဲမှာ ကြပ်သိပ်နေသေးတယ် ... အား .... နာလိုက်တာရှင့် .... အမေရေ .. အမေ .. ’

စောက်ကောင်မ ကဲတုန်းက ကဲပြီး ခုကျမှ မဆီမဆိုင် အမေကို လာ တနေသေးသည်ဟု ကိုသိန်းစိုး တွေးမိသည်။ အောင်မင်းကတော့ ဘာမှ ခွန်းတုန်းမပြန်။ .. ဒီလိုပဲ အစဆို နာပေမယ့် ခနဲနေတော့ ဆောင့်ပါဦးကိုကိုရဲ့ .. ဖြစ်လာဦးမည်မှန်း သူက သိပြီးသားမဟုတ်လား။

အောင်မင်းက လီးကို မှန်မှန်ဖိ၍ဖိ၍သွင်းသည် ... ကိုသိန်းစိုးကလည်း ဓာတ်ပုံတွေ တပုံပြီး တပုံ ဆက်၍ဆက်၍ ရိုက်သည်။ ... အလုပ်တော့ အဖြစ်သား။

မကြာခင် ဖင်ပေါက်လေးထဲသို့ လီးကြီးက အဆုံးဝင်သွားလေပြီ။

ဖင်ခေါင်းတလျှောက်မှ ကြွက်သားများ လီးတံကြီးနှင့် အနေတော်လျှော့ပေးကြို့ပေးမှု အထာကျကာ သွားစေရန် အောင်မင်းသည် အရင်းထိ ထိုးထည့်လျှက်သားနှင့် ခနဲ စိမ်ပေးထားလိုက်သေး၏။

ဖင်လိုးမှုတွင် ဤအဆင့်က အရေးကြီးသည် ..။ စောက်ပတ်လို တခါတည်းလိုးချလိုက်ပါက အခန့် မသင့်လျှင် ခံရသူမိန်းကလေး ဖင်ကွဲသွားနိုင်၏။ ကံမကောင်းပါက စအိုပေါက်ပြီး ဆေးရုံပင် ပို့ရ တတ်လေသည်။

ခနဲစိမ်ထားပေးပြီးနောက်တွင်တော့ အောင်မင်း ဖင်လိုးပွဲကြီး စလေပြီ။

ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပင် လီးကိုဆွဲထုတ်လိုက် .. ဆောင့်ထိုးပြန်သွင်းလိုက်နှင့် မှန်မှန်ကြီး လိုးပေးနေလေ တော့၏။ လိုးဆောင့်ရာတွင်လည်း လီးကိုတည့်တည့်တမျိုး .. ဘေးဘက်မှ စောင်းပြီး တခါ .. အပေါ်မှ ဖိထိုးချလျက်တနည်း .. ဘက်ပေါင်းစုံ ဒေါင့်ပေါင်းစုံပြောင်းပြီး လိုးဆောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ အောင်မင်း၏ ကိုယ်က ကွယ်နေသဖြင့် ခင်ငြိမ်းဆင့်ဖင်လေးထဲ အောင်မင်းလီးကြီးဝင်နေပုံကို ကိုသိန်းစိုး သေသေချာချာ မမြင်ရ။ .. သို့ပေမယ့် ဘေးစောင်းလိုးသွင်းလိုက်လျှင်တော့ စအိုထဲသို့ လီးတံကြီး ဝင်ထွက်ပုံကို ဖြတ်ကနဲမြင်ရသည်။ အထူးသဖြင့်တော့ အပေါ်မှ ဆောင့်လိုးချချိန်များတွင် မြင်ကွင်းက အကောင်းဆုံး ... ။

အားရပါးရ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ယူနေလိုက်မိသည်မှာ ခနဲလေးနှင့်ပင် ဖလင်တလိပ် ကုန်သွားလေတော့၏ ဖလင်လိပ်အပို မထည့်လာခဲ့မိသည့်အတွက် ကိုသိန်းစိုး မိမိကိုယ်ကို နောင်တ ရလို မဆုံး ... ။

ဘာပဲပြောပြော ပွဲက အခုမှအစရှိသေးသည်။ .. ရှေ့လျှောက် ဒီထက်ကောင်းတာတွေ လာလိမ့်ဦးမည် ဟု သိနေသော ကိုသိန်းစိုးသည် ဖလင်ထပ်သွားဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကိုသိန်းစိုး အိမ်ထဲမှ အသာပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ တံခါးကိုလဲ မူလ လက်ရာအတိုင်း အသာပြန်စေပေး ထားခဲ့လိုက်၏။

ဒဂုံမြို့သစ်တွင် နေသာနေရသည် .. ဒဂုံမြို့သစ်မှ ဈေးဆိုင်တွေကို ကိုသိန်းစိုး မကျွမ်းပါ။

ဒဂုံမြောက်ပိုင်းတွင် စတိုးဆိုင်တို့ ဣပါမားကက်တို့ဆိုသည်ကလည်း ရှားပါးလှပါတီခြင်း ... ။

ဘယ်နေရာတွင် ဖလင်ဝယ်လို ရမှန်း သူ မသိတော့ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်ပဲ တာမွေဘက်အထိ ပြန်လာရကာ တာမွေအပိုင်းထိပ်မှ ဆိုင်တခုတွင် ဖလင်လိပ် ထပ်ပြီး ဝယ်လိုက်လေ၏။ ခရီးကဖင့်တော့ အချိန်က အတော်ကြီးကို ကြာသွားရသည်။

ကိုသိန်းစိုး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်တံခါးက ခြေရာလက်ရာမပျက် စေ့မြဲစေ့လျှက်သား .. ။

အသံတွေက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်မြဲ ထွက်ပေါ်နေလျက်သား .. ။

အိမ်ထဲမှာ ခင်ငြိမ်းဆင့်နှင့် အောင်မင်း၏ နှစ်ပါးသွားဇာတ်က ဆက်မြဲဆက်လျက် ရှိပေလိမ့်ဦးမည်။ ဒီလူ တော်တော်လဲ လိုးနိုင်သည့် လူပေ ပဲ ... ။

စောစောကလိုပင် အိပ်ခန်းနားသို့ ကိုသိန်းစိုး အသာချဉ်းကပ်၏။ ကင်မရာကို မြောက်ကိုင်လိုက်မှ ဖလင်မလဲရသေးသည်ကို သတိရကာ ရိုက်ပြီးသားဖလင်လိပ်ကို ရစ်ပြီးပြန်ထုတ်၊ ဖလင်လိပ်အသစ် ထည့် .. လုပ်နေရသေးသည်။ အကောင်းစား ကင်မရာဖြစ်ကာ တော်တော်များများ လုပ်ဆောင်ချက် တွေက အော်တိုမက်တစ် ဖြစ်သဖြင့် ဖလင်လဲတာ ဘာမှ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သို့ပေမယ့် ကိုသိန်းစိုး

